

Bakmak , görmek değildir her zaman.

*ATATÜRK:BİR MİLLETİN YENİDEN DOĞUŞU *İLKLERİN ÜLKESİ:ASGARDIA *RÖPORTAJLAR

*KİTAPLIK *BİR ÖMÜR SEVİLEN KADIN:TOMRİS UYAR *KADİM BİR SİLAH:KILIÇ

*MÜZİK KUTUSU *FİLM MAKİNESİ *TARİHE YOLCULUK *ENGLISH CORNER

*ŞİİR *ÖYKÜ *DENEME *BİYOGRAFİ *İNCELEME *SPORTİF *HABER ...

EDİTÖRDEN...

Mayıs 2017 sayımızla yine yeniden merhaba.
Her zamanki gibi amatör ruhla imece usulü bir dergi
hazırladık ve çıktık karşınıza.
Sürç-i lisan ettiyse affola.

SOSYAL YORUM

KIRKLARELİ

REMZİ YAPICI SOSYAL BİLİMLER LİSESİ
OKUL DERGİSİ

SAHİBİ:Kırklareli Remzi Yapıcı Sosyal Bilimler Lisesi Adına
Aydın KESİCİ
Okul Müdürü

Editör: Güvenç KÖROĞLU
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

BASIM YERİ : UZAY ÖZALİT/FOTOKOPİ

UÇARLAR İŞ MERKEZİ NO:28/KIRKLARELİ

TEL:(0288) 212 30 00

Bu Sayıda

- *Atatürk: Bir Milletten Yeniden Doğuşu
- *Milli Eğitim Müdürümüz Sayın Murat AŞİM İle Söyleşi
- *Cengiz Han/Timur/Barbaros Hayrettin Paşa İle Tarihe Yolculuk
- *Türkçe Rap ve Hip Hop Rüzgarı
- *Bir Ömür Sevilen Kadın:Tomris UYAR
- *İlklerin Ülkesi "ASGARDIA"
- *Kadim Savaşların Efsanevi Silahı : Kılıç
- *Ata Sporumuz:Yağlı Güreş
- *Röportaj
- *Kitaplık
- *Film Makinesi
- *Müzik Kutusu
- *Biyografi
- *Öykü
- *Şiir
- *Deneme
- *English Corner

ATATÜRK:BİR MİLLETİN YENİDEN DOĞUŞU

“Atatürk gibi millî varlığın her alanında yaratıcı eserler bırakan, dehasının mucizesiyle bütün millî hayatı yoğurup diriltten bir insandan bahsetmek daima güç bir şeydir. Çünkü Atatürk'ten bahsetmek, fânilerin diliyle bîr mucizeler zincirini anlatmak demektir. Mucize, mucize ile anlatılır. Onun içindir ki kahramanların gerçek yüzleri ancak sanatta görülür.” (Ahmet Hamdi TANPINAR)

Yazıma Ahmet Hamdi Tanpınar'ın bu güzel cümleleriyle başlamak istedim. Hepimizin bildiği üzere Mustafa Kemal Atatürk üstün kişilikli ve çok yönlü bir insandı. 57 yıllık hayatına 11 savaş, 24 madalya, 7 nişan, 13 kitap ve Türkiye Cumhuriyeti'ni sığdırmıştır. Dünyada tek bir lider daha yoktur ki savaşta yenilgiye uğrattığı devletlerin dahi saygısını kazansın, ardından övgü dolu sözlerle bahsettirsin. İşte ben de bu yazımda size Lord Kinross'un Atatürk: Bir Milletın Yeniden Doğuşu adlı kitabından bazı alıntılarla bu büyük liderin bilinmeyen yönlerini yansıtmaya çalışacağım.

*Sofya'da ateşe olarak görev yaptığı sırada Avrupa insanının yaşam tarzını ve sosyal hayatı yakından

inceleme fırsatı bulurken, asıl etkilendiği şeyin oradaki Türklerin de aynı yaşam tarzına uyum sağladığını görmüş olması. Hatta Osmanlı sınırları içerisinde ticarete hiç ilgi göstermeyen Türklerin Sofya'da başarılı birer tüccar ve ya endüstrici olabildiğini görmesi. Bu gerçeğin Avrupa sosyal hayatını kendi ülkesinde tatbik edilebileceğine dair ilk fikirlerini oluşturmasına yardımcı olması.

*Aynı görev sırasında Dimitrina isimli bir Bulgar ile evlilik düşünmesi ancak Dimitrina'nın general babasının kızını bir Türk ile evlendirmek istememesi üzerine bu kızla bir daha hiç görüşmemesi.

*Çanakkale Savaşları sırasında bir çarpışma sırasında bulunduğu siperde bir düşman bataryası tarafından topçu ateşi açılması. İlk keşif atışından sonra düşen ikinci merminin siperin 20 metre kadar yakınına, üçüncüsünün daha da yakına düşmesi. Dördüncü mermiden kaçması gerektiğini söyleyen subaylardan birine "Askere kötü örnek olmamak" için siperde kalacağını söyleyerek sigarasını içmeye devam etmesi. Bahsedilen dördüncü merminin hiç gelmemesi. (Burası kitapta "söylendiğine göre" diye başlayarak anlatılmış ve savaş sırasında ordu içerisinde dolaşan bir söylenti olması muhtemel bir bölüm)

*Mustafa Kemal'in 1. Dünya Savaşı'nda güney cephesinde İngiliz general Allenby'e karşı koyamayarak Filistin ve Suriye topraklarının kaybedilmesi sırasında, cepheyi korumakla görevli 3 ordudan birinin başında olduğu. Her ne kadar bu görevi önceden yenilginin kesin olduğunu görerek istememiş olsa da güney cephesindeki bu savaşta kaybetmiştir denilebilir.

*1. Dünya Savaşı sırasında, hükümetten ve padişahın, sürekli olarak Almanya'dan bağımsız bir şekilde itilaf devletleriyle barış imzalanmasını istemesi. Özellikle Vahdettin henüz veliaht iken onunla birlikte yaptığı Almanya ziyareti sonrası, savaşın kaybedileceğine olan inancı artmış ve barış yönünde baskıları çoğalmıştır. yani açıkça savaşta kaybetmeyi kabullenebilecek kadar gerçekçi olması.

*16 Mayıs akşamı Bandırma ile yola çıktığında hala İngilizlerin yollarını keserek vapurun içindekileri tutuklamak isteyebileceklerini düşünerek işi şansa bırakmamak için kaptana kıyıya yakın bir şekilde yola devam emri vermesi. Herhangi bir engelleme ile karşılaşılırsa çabuk karaya ulaşarak Anadolu'ya o şekilde ulaşmaya çalışmayı planlaması.

*Sivas Kongresi'ne çağrılan iki yüzü aşkın temsilciden yalnızca doksan dokuzunun katılım sağlamış olması. Bu durum Mustafa Kemal'in işe düşündüğünden daha küçük ölçekte başlamasına neden olmuştur.

Kongreye katılanların on ikisinin Mustafa Kemal'in yanındaki arkadaşları ve subaylardır. Yunan tehdidi altındaki Trakya'dan kimse katılım sağlamamış, aynı durumdaki İzmir ve etrafındaki dağ ovaları sadece birkaç temsilci gönderebilmiştir. Tuz gölü yaylasından, İtalyan işgali altındaki Antalya kıyılarından, Fransız işgali altındaki Adana Ovası'ndan, İngiliz işgali altındaki Mezopotamya ve Kürt bölgelerinden ve Karadeniz dağ ve ovalarından yine temsilci yoktur.

*1. İnönü Savaşı'ndan hemen önce Mustafa Kemal Ankara'da hasta yatağında yatarken, düzenli orduya katılmaya karşı çıkan Çerkez Ethem ile arasında sadece bir kurşunluk mesafe kalması. Mustafa Kemal'in kaldığı binaya tepeden tırnağa silahlı adamlarıyla birlikte teklifsizce giren Ethem doğrudan Mustafa Kemal'in odasına çıkar. Mustafa Kemal Ethem'e belli ederek eliyle yastığının altında duran tabancasını kavrar. İsmet Bey'in görevden alınmasını isteyen Ethem'in isteğini reddeder. Bu sırada binanın etrafının sarıldığını öğrenen Ethem hatır sormak için uğradığını söyleyerek çeker gider. Bu olaydan sonra Karadeniz dağlarının savaşçılarından seçilmiş bir koruma birliği Mustafa Kemal'in gölgesi haline gelmiştir.

*Ne emperyalizme ne de sosyalizme inanması. Emperyalist devletlere karşı savaşan ve kazanan ilk lider olarak sosyalizme daha sıcak yaklaşacağı düşünülebilir ancak örnekler aksini göstermektedir. Büyük Taarruz'dan önce Sovyet elçiliğinde (Chezes Bolcheviks) bir davet sırasında Sovyet elçisine pahalı halılar ve yemekle dolup taşan masalar üzerindeki Marx ve Lenin portrelerini göstererek ziyafeti hazırlayanların da sofrada bulunması gerektiğini düşündüğünü söyler. Kurulan sınıfsız sofrada Sovyetlerin çalışma saatleri dışında herkesin eşit olduğunu söylediğini belirtir. "Sizin ihtilaliniz sınıflar arasında ayırım tanımaz. Müslümanlık'ta da böyledir. Zenginle fakir arasında fark yoktur." der. Elçilikten çıkarken Mustafa Kemal arkadaşlarına "Hem eşitlikten bahsederler, hem de sıra yiyip içmeye gelince ortaya bir sınıf farkı çıkartırlar." der ve yakınır.

*Atatürk'ün zamanındaki diktatörlere bakışının ileri görüşlülüğünün bir örneği olması. Mussolini'ye hiç saygı beslememekle beraber günün birinde kendi milleti tarafından asılacak olduğunu söylemiştir. Mussolini'nin Antalya bölgesiyle ilgili isteklerinin hepsine sert cevaplar vermiş, İtalya'yla savaşan çekinmediğini açıkça belli etmiştir. Hitler için özgür bir milleti köle haline getirdiğini düşündüğünü söylemiştir. Kavgam'ı okuduktan sonra ise "dilinin yabaniliği ve delice düşünceleri yüzünden midesinin bulandığını" belirtmiştir. Stalin için ise "Bütün öteki diktatörler unutulup gitse bile yirminci yüzyılda yaşamış devlet adamlarının en önemlisi olarak kaydedileceğini" söyler.

*Napolyon ve Büyük İskender'in beğendiği iki tarih figürü olması. Ankara'daki büyük elçilerden birinin küçük kızıyla yaptığı bir sohbette Napolyon'u bir general olarak çok beğenirken, Fransa'nın milli çıkarlarından çok dünyayı zapt etmeye girişmesini bir hata olduğunu düşündüğünü söylemiştir. Napolyon'un Moskova seferini, Osmanlının Viyana kuşatmasına benzetir. Napolyon'un demokrasiyi altmış yıl geriye attığını söyler. Kendisi gibi Makedonyalı olan Büyük İskender'i ise kendi yurdunu unutarak uzaklara gittiği için eleştirir, kendisinin böyle bir hataya kalkışmadığını hatırlatır.

*Hastalığı için İstanbul'da sarayda kaldığı sırada sıkıldığı için kimseye belli etmeden saraydan kaçması. Örneğin erken yatacağını söyleyerek nöbetçilerini atlattığı bir akşamın ardından, uzun aramalardan sonra boğazda

bir Rum balıkçı meyhanesinde kolu balıkçının omzunda, Trabzonlu bir gemicinin çaldığı kemeçeye ayak uydurarak dans ederken bulunmuştur. Yine bir gece bir grup askeri okul öğrencisini bulmuş, yolun kenarına oturup onlarla askerlik sorunları üzerine konuşmaya başlamıştır. Görevli memurlar onu bulunca "yakalandık" diye söylenerek alınıp götürülmüştür.

*Öldükten sonra yerine daha oturaklı bir karakter olan İnönü geçince Atatürk hayranı bir kadının "Türkiye sevgilisini kaybetti, şimdi artık uslu uslu kocasıyla oturması gerekecek" diyerek bu iki karakter arasındaki farkı özetlemiş olması.

Kitaptan yapacağım alıntılar bu kadar. Bu kitap ulu önderimiz hakkında tarafsız bilgiler barındırdığından rahatlıkla okunulabilecek bir kitap. Kitabın geçmişi ve neden yazıldığı internette detaylı bir şekilde mevcut. Şimdi de Atatürk'e dair bazı detay bilgiler paylaşacağım.

- Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından doğrulanan bilgilere göre boyu 174 santimetreydi. Kilosu 74 ya da 76 kg olarak biliniyordu. Ayakkabı numarası 42'ydi.
- En sevdiği yemek kuru fasulye pilavdı. Yemek yemeyi pek sevmezdi, yemek saatleri onun için toplantı saatleriydi. Tatlıya düşkün değildi lakin gül reçelini severdi.
- En büyük hayali dünya turuna çıkmaktı. Ömrü yetseydi eğer Türk dili ve tarihi çalışmalarını genişletmek istiyordu. Yetmediğinden Türk Dil Kurumu ve Türk Tarih Kurumunu kurmuştur.
- Binlerce kitabı vardı ama bunların içinden biri vardı ki cephede bile yanından ayırmadı. Her sabah bir sayfa içinden okudu. Bu kitap Reşat Nuri Güntekin'in Çalığışu eseridir.
- En sevdiği hayvan at idi. Atlardan sonra da köpekleri severdi. Fox adında bir köpeği vardı.
- En sevdiği dans valsti. Müzik zevki değişirdi. Hem batı hem de Anadolu ezgilerini zevkle dinlerdi.
- Gömlerininin hepsi beyazdı. Beyoğlu'ndaki bir terziye diktirirdi. Lacivert takım elbise giymezdi.
- Cephede geçen hareketli yıllarının ardından cumhurbaşkanlığı koltuğundan sıkılırdı. Kendisini halktan uzaklaştırdığını söylerdi.
- Sabah kahvaltısı sevmezdi. Sabah kalktığında divanında bağdaş kurar ve günün ilk Türk kahvesi ile sigarasını içerdi. Ayrıca tek başına tıraş olamazdı.
- Düzen takıntısı vardı. Eğri duran şeyleri düzeltmeden duramazdı.
- Yabancı dile merakı vardı. Arada konuşurken Fransızca kelimeler eklerdi.
- Fasulyesine poker oynardı.
- En başarılı olduğu ders matematikti.
- Kendi el yazısı ile " **Ben Bir İnkılap Çocuğuyum**" adında film senaryosu yazmıştır.

Mustafa Kemal Atatürk, yaşamı boyunca enerjisini Türk milleti için harcamadığı bir dakika geçirmemiştir. Cephede komutanken de cumhurbaşkanıyken de tüm varlığıyla Türk milletinin yanındaydı. Vatanına, milletine, toprağının her karışına ve bayrağına gönülden bağlıydı. Gerçek bir vatansever ve dahiydi. Hem askeri hem siyasi yönden çağından çok ileride bir insandı. Bu yüzdendir ki döneminde Osmanlıyı ve Türk milletini eleştirmiş, analiz etmiştir. Bizlerin en büyük şansı ise onun kurduğu Türkiye Cumhuriyeti'nin bir parçası olmamızdır. Bağımsızlığımız o ülkemizi sağlam temeller üzerine kurduğu içindir. Kendisi bu sağlam temelleri geliştirecek olanın gençler olduğunu da her fırsatta dile getirmiştir. “Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asıl kanda mevcuttur. ” diyerek bizlere cesaret vermektedir.

Yazımı yine Ahmet Hamdi Tanpınar'ın Atatürk'ün ölümü üzere yazdığı bir paragrafıla bitirmek istiyorum 1938'de, bu mucizeli insanın fâni hayatı sona erdi. Onun için öldü demek biraz güç, hatta manasız bir şeydir. Bütün hayatında topluluğa bu kadar inanmış olan bir ruh, elbette ki o topluluğun manevî hüviyetinde ebediyen yaşayacaktır. Ne mutlu o milletlere ki, Atatürk gibi evlâtlar yetiştirir. Ne mutlu o insanlara ki, hayat levhasından adlarını silmeye ölüm yetmez, hatıraları gönüllerde, sevginin solmak bilmeyen ağacı gibi yaşar.”

MERVE ACAR

TARİHE TUTKUN BİR EĞİTİMCİ -VİZYON SAHİBİ BİR YÖNETİCİ

Tarihe vurgun bir isimle naçizane bir sohbeti bizimki. Kırklareli İl Milli Eğitim Müdürümüz Sayın Murat AŞİM ile gönülleri fetheden , tadı damağımızda kalan bir röportaj gerçekleştirdik

Dilara : Merhaba, biz Remzi Yapıcı Sosyal Bilimler Lisesi onuncu sınıf öğrencilerinden Dilara, Zehra ve Gülay. Öncelikle bizimle röportaj yapmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. İlk sorumuzla başlayabiliriz eğer isterseniz.

Murat AŞİM : Merhaba, hepiniz hoş geldiniz. Sizleri burada görmek beni çok mutlu etti. Sorularınıza başlayabiliriz.

Zehra : Eğitim hayatınızı ve şu anki hayatınızı düşündüğünüzde hayatımın dönüm noktası dediğiniz bir olay var mı ?

Murat AŞİM : Aslında bir değil birden fazla olay var. Bunlardan en önemlisi eğitim ya da mesleğim ile ilgili değil ama yaşamımla ilgili eşimle tanışma günümüz diyebilirim.

Gülay : Çok samimi bir cevaptı doğrusu. Bir sonraki sorumuz, üniversite bölümünüzü ve mesleğinizi seçerken hangi kriterleri göz önünde bulundurdunuz ?

Murat AŞİM : Bizim dönemimizde üniversite sınavına girmeden tercih yapıyordu. Mesleklerimizi ya da okuyacağımız bölümleri sınava girmeden önce seçiyorduk. Kriterlere değinmek gerekirse de okumalarımızdan kaynaklı olduğunu düşünüyorum. Ben okumayı çok seven bir öğrenciydim. Bundan dolayı tercihlerimi de o yönde yaptım. Tarih bölümü okudum ve şanslı olduğumu düşünüyorum.

Dilara : Tarihe baktığınızda günümüze uyarlamak istediğiniz bir olay var mı ?

Murat AŞİM : Şöyle düşünelim, her tarihi olay kendi yaşandığı dönemde incelenmeli dolayısıyla böyle bir yaklaşım doğru olmayabilir.

Zehra : Öğretmenlik yapmayı özlediniz mi ?

Murat AŞİM : Çok özledim açıkçası. Ben öğretmenliği çok severek yaptım, öğrencilerimi de çok sevdim. İki ay dersine girdiğim bir öğrencim beni ziyarete gelmişti. Bu olay beni çok mutlu etti. Öğretmenlik öyle bir meslek ki içerisindeyken çok farkına varmıyorsunuz. Ama koptuğunuz anda kıymetini anlıyorsunuz. Öğretmen eserine paha biçilemeyen bir sanatçı gibidir. Bunu karşılığını maaşla veya başka bir ücretlendirmeye ödeyemeyiz. Çünkü bir fedakârlık mesleğidir öğretmenlik.

Sanılanın aksine kutsal bir meslek değildir. Çünkü kutsal olan şey sorgulanamaz. Ama öğretmenlik sorgulanabilmelidir. Her öğretmen kendini sorgulamalıdır. Öğretmenlik diğer mesleklerden farklıdır çünkü her alanda devam eder. Farz edelim ki Ayşe isimli bir öğretmenimiz var. Okuldan çıkınca da Ayşe öğretmen, pazarda da Ayşe öğretmen olur. Mesleğini önlüğünü asar gibi okulda bırakmaz. Dolayısıyla öğretmenlik bir yaşam biçimidir.

Gülay : Bir eğitimci olarak sosyal bilimler liseleri hakkında ne düşünüyorsunuz ?

Murat AŞİM : Sosyal bilimler liseleri geç kurulmuş liseler, ve toplumda anlaşılması gerektiğini düşünüyorum. Bir ihtiyacı karşıladığını düşünüyorum. Ülkenin ve sosyal hayatın zeki, kendini ifade edebilen ve toplumda sorunlara çözüm bulabilen yönetici kitle sosyal bilimlerden oluşur.

Dilara : Kırklareli'nin eğitimde ilerleyebilmesi için hedefleriniz neler ?

Murat AŞİM : Öncelikle Kırklareli eğitim alanında iyi bir seviyede. Türkiye ortalamasına vurduğumuzda Kırklareli başarılı bir ilimiz. İmkanlar açısından da devlet okullarının yeterli olduğunu ama zenginleştirilebileceğinizi düşünüyorum. Var olan teknik eksiklikleri de gidermeye çalışıyoruz. Kırklareli için hedeflerimiz şunlar: Yurt dışında bazı marka şehirler vardır. Mesela Hamburg ticaretin başkenti kabul edilir. Biz de Kırklareli'ni eğitimde marka bir şehir haline getirmeyi amaçlıyoruz. Bu yönde bir projemiz var. İsmi Marka Eğitim Şehri Kırklareli, kısaca "MEŞK" diyebiliriz. Yakın zamanda bu projemizin çalışmaya başlayacak. Bu projede öğrenciler, öğretmenler, veliler, sivil toplum kuruluşları, kamu kurumlarından temsilciler olacak. Bu proje ile amaçlanan ileride Kırklareli denilince akla eğitimi gelebilir.

Zehra:Sosyal bilimler liselerinin halkta oluşturduğu olumsuz düşünceleri değiştirmek için fikirleriniz neler?

Murat AŞİM : Ailelerde çocukları için muhakkak sayısal bölüm okusun sonrasında doktor mühendis olsun mantığı mevcut. Lakin bu algının değişmesi gerek. Bu aslında bir algıdır. Olgu değildir çünkü içinde gerçeklik barındırmaz. Sosyal bilimler lisesinde meslek edinmek için okunmaz. Buradaki tarih, psikoloji, yönetim alanları kariyer yapabilmek için veya karakter sahibi olabilmek için okunur. Toplumu yönetme idealinde olanların mutlaka sosyal bilimlere ilgi duyması gerekiyor.

Gülay : Bir yönetici olarak tarihçi kimliğiniz size neler kattı ?

Murat AŞİM : Tarih bana analiz yeteneği kattı. Tarih sosyolojinin annesidir. Tarih olmadan sosyoloji veya sosyal bilimler olmaz. Toplumsal olaylarla ilgili bakış açısını ve yönetimle ilgili bakış açısını tarihteki bir çok olayı inceleyerek görebilir ve öğrenebiliriz. Tarih de bana yönetici kimliğimi güçlendirebilmem için destek oldu.

Dilara : Kimi eğitimciler eğitimde eski yöntemlerin daha kalıcı olduğunuzu savunuyor. Sizce yeni yöntemler mi bulunmalı yoksa eski yöntemler devam mı ettirilmeli ?

Murat AŞİM : Eğitim felsefesi denilen bir bölüm vardır. Özellikle sosyal bilimler öğrencilerinin bilmesi gereken bir bölümdür. Aslında eğitimde metotlar değişmez. Değişen tek şey teknik alt yapıdır. Örneğin, kara tahta yerine etkileşimli tahta kullanılır. Kısacası materyal değişebilir ama yöntem aynı kalır.

Zehra : Milli eğitim müdürü olmanız size ne kattı ?

Murat AŞİM : Farklı bir perspektif kattı. Yeni bir pencere, oradan da farklı bir bakış açısı kazandım. Öğretmen iken parçayı görmem yeterli geliyordu ama şu an bütünü görmem gerek. Milli eğitim müdürü olmak bir şehri tamamen görebiliyor olmak demek.

Gülay : Bizim sorularımız bu kadardı. Samimi cevaplarınız ve bize zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederiz.

Murat AŞİM : Ben teşekkür ederim bu kadar güzel düşündüğünüz için. Çok güzel bir lisede okuyorsunuz ve bunun farkındasınız. Umarım ileride sizler de topluma önderlik edersiniz. Misyonunuzu korumanızı diliyorum. Ve bunu halka da anlatabilmeniz gerek. Bunun için de gençlerimizin bol bol okuması analiz ve yorum yapması gerekmektedir. Okuyarak hep birlikte gerçekleri görebiliriz.

DİLARA SÜVE / GÜLAY BAŞTÜRK / ZEHRA ŞAHİN

OLIVER TWİST-CHARLES DİCKENS

Oliver Twist çoğumuzun çocukken okuduğu en azından adını duyduğu bir Dünya Klasikidir. Ben de bu kitabı çocukken okuyarlardandım. Küçük masum çocuk aklımla bu kitabı okuduğumda ne kadar heyecanlandığımı ve Oliver için ne kadar korktuğumu hala hatırlıyorum. Oliver'ın yaşadıkları beni çok üzmüştü. İyi bir kitap okuduğunuzda kitabın iyi olduğunu en başından hissedersiniz ve ben Oliver Twist'i çocukken okuduğumda da 16 yaşındayken okuduğumda da çok iyi bir kitap olduğunu anladım. En azından benim için durum böyle. Kitabın klişe bir yanı olduğunu söyleyen insanlar olabilir sonuçta Oliver Twist'in konusu birçok kez işlenmiş bir konu ama bu konunun anlatılış tarzı heyecanlı ve akıcı. Kitaba başladığınız zaman sonraki bölümlerde ne olacağını büyük bir heyecanla sanki izlediğiniz dizinin yeni bölümünü bekler gibi bekliyorsunuz. Ayrıca Charles Dickens'ın kitabın içine kattığı mizahi yön sayesinde kitabı okumanız daha eğlenceli hale geliyor. Oliver Twist bu yüzden benim çok beğendiğim bir kitap.

Kitabın konusuna gelirsek Oliver yetim bir çocuktur annesi onu doğururken ölmüştür ve doğduktan kısa bir süre sonra acı bir şekilde yetim kalmıştır. Adını bile kendi kafasındaki alfabetik sıraya göre bir kilise yazmanı olan Bay Bumble verir. Dokuz yıl boyunca devletin yolladığı bir çiftlik evinde ona verilen azıcık yemekle yaşar. Dokuz yaşına geldikten sonra başka bir yetimhaneye yollar bu yetimhanede de durum çok farklı olmaz. Çocuklara verilen yemek sadece bir tas lapadır. Bu yüzden çocuklar kendi aralarında bir kura yaparlar çıkan şanssız kişi aşçıbaşından bir tas daha lapa isteyecektir. Tabi ki bu şanssız kişi Oliver olur. Bir tas daha lapa istediği için Oliver cezalandırılır hücreye kapatılır ve her gün dayak yer. Bu arada yetkililer Oliver'ı çırak olarak beş altına satışa çıkarırlar. Oliver bir tabutçunun yanına çırak olarak verilir ve kitap asıl bu olaydan sonra başlar. Oliver Twist iyi bir kitap olmasının yanında kendimizi yetim bir çocuğun yerine de koymamızı sağlıyor. Yetim çocukların çektiği çileleri ve zorlukları daha iyi anlıyoruz. Kitabın geçtiği zamana baktığımız zaman 2017'den çok daha öncesi olmasına rağmen yetim çocuklarımızın çektiği zorluklar hala bitmedi. Yetim doğmak çocuklar için zaten zor ve kötü bir durum olmasına rağmen ne otoriteler ne de biz onların hayatını kolaylaştırmıyoruz. Bu yüzden Oliver Twist yetimlerin hayatına bir nebze de olsa ışık tutan ve empati yapmamızı sağlayan bir roman. Oliver Twist'i okumanızı ve empati kurmanızı öneriyorum.

GÜLAY BAŞTÜRK

MADALYONUN ÖTEKİ YÜZÜ

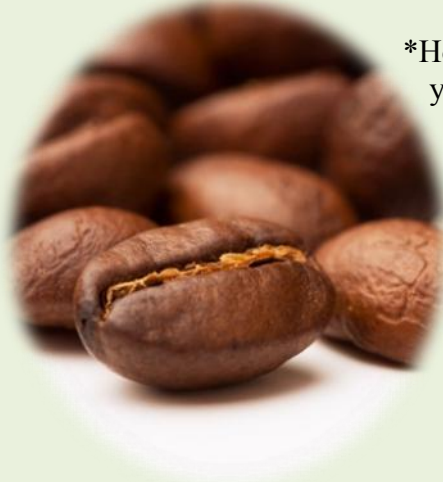
Dergimizin bu bölümünde dünyaca ünlü edebiyatçıların çok beğenilen eserlerinin yanı sıra pek de bilinmeyen yönlerinden bahsedeceğiz. İlginç alışkanlıkları, bilinmeyen özellikleri, hayatlarından kısa kesitler... Bildiklerimizin dışında madalyonun diğer yüzünde neler saklıymış bir bakalım.

*Rus edebiyatının en tanınmış isimlerinden biri olan Lev Nikolayeviç Tolstoy'un 13 çocuğu vardı. Karısına "Benim yaşımdaki insanların sıkça yaptıkları bir şeyi yapıyorum. Son günlerimi tek başıma ve sükunet içinde geçirebilmek için dünyadan vazgeçiyorum." Dedikten birkaç gün sonra donmuş cesedi bir tren istasyonunda bulundu.

*Charles Dickens geceleri uyumakta zorlanan biriydi. Uyuyabilmek için yatağının başı kuzeye çevrili olmalıydı ve bu tercihini "Yerküre elektrik akımları pozitif ve negatif elektrik" şeklinde açıkladı. Dickens yatağın tam ortasında olmazsa uyuyamadığından kollarını iki yana açıp yatağın ortasını bulmaya çalışırdı.

*Üç Silahşörler kitabının yazarı Alexandre Dumas kendi icat ettiği yemekten zehirlenerek ölmüştü.

*Honore de Balzac'ın kahve tiryakiliği herkes tarafından biliniyordu. Günde yaklaşık 50 fincan kahve içtiği söylenen ünlü yazar, kendisine kahve yapacak birini bulamadığında kahve çekirdeklerini çiğnerdi. Ne yazık ki kahve zehirlenmesi sebebiyle yaşamını yitirdi.

*Kötü görünmekten ölesiye korkan Victor Hugo yaşlanma etkilerini yavaşlatmak, vücudunu diri tutmak için her sabah buzlu suyla yıkanır, sesi güzel çıksın diye çiğ yumurta içerdi. Her gün berbere gidip saçını düzelttirir, dakikalarca aynada kendini izlerdi.

*Lord Byron henüz 3 yaşındayken babasını kaybetti. Annesi tarafından hiç sevilmeyen hatta bir defasında maşayla öldüresiye dövülen ve 9 yaşındayken dadısı tarafından tacize uğrayan Byron o kadar zor bir çocukluk geçirdi ki çocukluğunda gerçekleşen neredeyse tek iyi şey amcasının servetini ve unvanını miras olarak almasıydı.

*James Joyce, Ulysses adlı kitabında 800 küsür sayfa boyunca tek bir günü anlatan, içinde hiç kelime tekrarı ve isim tamlaması olmayan 500 kelimelik tek bir cümle yazmayı başaran Joyce takıntılı bir adamdı. Mutlaka yatağında, yüzüstü, büyük mavi kalemiyle, beyaz giysiler içinde yazardı.

*Hüseyin Rahmi Gürpınar temizlik hastasıydı. Mikrop kaparıcı korkusuyla eldivenleri olmadan sokağa çıkmayan yazar dört mevsim eldivenle dolardı.

* Halley kuyruklu yıldızının görüldüğü gün doğan Mark Twain yıldız yeniden döndüğünde öleceğini düşünüyordu. “ Dünya’ya Halley kuyruklu yıldızıyla birlikte geldim. Seneye Halley yine geliyor ve bende onunla birlikte gideceğimi düşünüyorum. Halley kuyruklu yıldızıyla birlikte gitmezsem hayatımın en büyük hüsrânını yaşarım.” Diyen Twain’in ölüm saati Halley kuyruklu yıldızının Dünya’ya en yakın bulunduğu anın 24 saat sonrasıydı.

*Charles Dickens’ın evinde iki kuzgunu, yedi köpeği, bir kedisi, bir kanaryası ve bir de midillisi vardı. Dickens “Grip” adlı kuzgununa öyle düşküncü ki öldüğünde gömmeyip, doldurtup çerçevelettirerek dolabına asmıştı.

*Tüm zamanların en iyi 100 yazarı arasında yer alan Virginia Woolf psikolojik sorunları nedeniyle hayatının yarısını yatakta geçirmişti. Ancak konuşmayı çok seven yazar bir seferinde 48 saat aralıksız konuşmuştu. Şiir yazmadığı veya Abraham Lincoln’e duyduğu aşkı anlatmadığı zamanlarda banyo küvetinde içki içerek bağıra bağıra şarkı söylerdi.

*Demiryolu Serserileri kitabının yazarı Jack London kitap okumayı o kadar severdi ki şahsi kütüphanesinde 15 bin kitap vardı. London 5 yaşında içkiye başladı ve bu bağımlılığı yüzünden 40 yaşında öldü.

TÜRKÇE RAP VE HIP HOP RÜZGARİ

Ülkemizde Rap müziğin önemli isimleri olmasına rağmen bana göre piyasada hak ettiği yerde değil. Sizlere Rap'i HipHop'ı ve tabii ki Türkçe Rap'ı tanıtacağım.

Amerika çıkışlı bir müzik türü olan HipHop'ın farklı kültürleri vardır. Bunlar West Coast HipHop ve East Coast HipHop olarak ikiye ayrılır.

West Coast HipHop: Amerika'nın batı bölgesinde doğmuş ve HipHop müziğin bir alt kültürüdür. Temelleri 1980'li yılların başında Kaliforniya da atılmıştır. Yaşanmışlıkların anlatılması ön plandadır.

East Coast HipHop: 1970'li yıllarda New York ve çevresinde doğmuş HipHop müziğin bir diğer kültürüdür. Basit kafiye düzeni "old school" tarzın dışında "East Cost" daha çok lirik becerisi üzerine kurulmuş bir tarzdır. Çok heceli tekerlemeler, karmaşık cinas, sürekli ve serbest akışlı teslimat aynı zamanda karmaşık metaforlar ile karakterize edilmiştir.

Ve gelelim bu kültürün ülkemize gelişine.

CARTEL

Cartel Almanya'da doğmuş ilk Türk Rap grubudur. (1995) Grubun "CARTEL" adında ki ilk albümü Avrupa'da yayınlandı ve büyük beğeni topladı. Türk müziğin sesini dünyaya duyuran grup Türkiye de büyük yankı uyandırdı.

İnönü stadyumunda konser veren ilk ve tek Türkçe Rap grubudur. Ve bu konser Michael Jackson konserinden sonra en çok biletin satıldığı konser olarak kayıtlara geçti. İlk albümleri Almanya'da 29.000 adet satarken Türkiye'de bu sayı 543.000 adetti. Türkçe Rap albümleri arasında satış rekoru da

tahmin edebileceğiniz üzere Cartel'dedir. İspanyolca, Almanca, İngilizce şarkıları da vardır.

Daha sonra müziğe ara veren grup 2011 tarihinde "BUGÜNKÜ NEŞEN CARTEL'DEN" adlı albümle dönüş yapmış lakin beklenen ilgiyi görememiştir.

Ülkemizde ki ilk Rap örneklerini veren Cartel şimdilerde tüm Türkçe Rap sanatçılarının ustası olarak görülür.

Peki ya sonra ?

1997'de Sagopa Kajmer, Ceza ve Dr. Fuchs tarafından "Kuvvetmira" oluşumu, Hemen arkasından Barikat grubu kuruldu. Sonraki zamanlarda ise Türkçe Rap yükselişe geçmeye başladı Norm Life, Mode XL, Yener Çevik, Fuat Ergin, Sansar Salvo, Rapozof gibi isimler şimdi ki Türkçe Rap'in temellerini atan isimlerdendir.

Türkçe Rap ve Medya

Türkçe Rap'in Cartel' den sonra medya tarafından tanıtıldığı ve yayınlandığı ilk tarihler 2000-2005'li yıllardır. Özellikle Dream TV, Türkçe rap'e çok büyük bir destek vermiştir. Öyle ki Sagopa Kajmer, Ceza ve Dr. Fuchs gibi isimlere 2003 yılbaşı programında yer vermiştir. Bu dönemin bir diğer özelliği ilk kadın Türkçe Rap sanatçılarının çıkışıdır.1998'de oluşumların içinde yer alan Ayben ve Kolera bu dönemde ön planda olmuştur.2002 yılında ise Kübra Demirkol yani RapAngels Q ve Pınar Demirkol RapAngels Pi tarafından RapAngels grubu kurulmuştur.

Ve Günümüz

Türkçe Rap artık kendini kanıtlamış ve yavaş yavaş nüfus etmeye başlamıştı.Kolera ve Sagopa Kajmer'ın kurduğu müzik şirketi yeni rapçilere destek vermeyi amaçlamıştı.Bu ilk Türkçe Rap şirkettir.Anıl Piyancı'nın Yeşil Odası,Eskişehir'den bir çok sanatçının bir araya gelip kurduğu Batarya Company,PMC,Sekiz derken Türkçe Rap artık resmleşmişti. Günümüzde bir sürü stüdyo,şirketi ve televizyon referansları olan rapçiler vardır.Öyle ki şimdilerde yarışmalarda dahi Türkçe Rap sanatçılarını görebiliyoruz.Türkçe Rap her tarzı barındıran zengin bir müzik haline geldi.Ve önümüzde ki yılların Türkçe Rap'in altın çağı olacağına şüphe yok.

Joker O ses Türkiye sahnesinde...

Tankurt Manas O Ses Türkiye'de finale kadar yükselmiştir.

PMC grubunun kurucularından Hayki ve Patron

SELMAN EMİN ERDEN

CİHAZLARIN DİLİ YOKTU, BİZ DE ONLARI BİLEN İLE KONUŞTUK

Türkiye de tıp alanına geç dahil olmuş bir bölüm olan biyomedikal nedir ve ne işe yarar ? Tüm bilinmeyenleriyle biyomedikali sorduk, soruşturduk...

-Biyomedikal ile ilgili sorularımıza geçmeden önce bize biraz kendinizden bahsedebilir misiniz ?

Fatih Bey : Ben Fatih Türkyılmaz. 30 yaşındayım, Özel Başarı Hastanesi'nde biyomedikal müdürü olarak görev yapan, sektöre 18 yaşında girmiş ve yaklaşık on iki yıldır bu mesleği sürdürmeye çalışan bir Türk vatandaşıyım.

- Biyomedikal bölümü ve mühendisliği hakkında toplum tam anlamıyla bilgi sahibi değil. Bu yüzden bize bölümünüzden bahsedebilir misiniz ?

Fatih Bey : Biyomedikal, hastanelerde tıbbi donanımın oluşturulabilmesi için gerek duyulan alt yapının oluşturulması, tıbbi cihazların araştırılması ve alım süreçleri, sonrasında da bakım onarım ve kalibrasyon süreçlerinin takip edilmesi işlerini yürüten bir bölümdür.

-Sizce biyomedikal bölümü Türkiye'ye neden geç geldi ?

Fatih Bey : Biyomedikal zaten dünya üzerinde

sonradan ortaya çıkan bir bilim dalıdır.1960 yılında Amerika'da tıp doktorları ve elektronik mühendislerinin ortaya çıkardığı astronotların hava boşluğundaki yaşamsal parametrelerini ölçmek amacıyla (EKG, SPO2, NIBP) ortaya çıkmıştır. Bu işi yapan kişiler de bilim insanı olarak anılır. 1980li yıllarda Yorgo İstefanopolus tarafından Boğaziçi Üniversitesinde yüksek lisans olarak başlatılan bu bölüm yavaş yavaş duyulmaya başlanmış ve 2000'li yıllardan sonra önem kazanmaya başlamıştır.

-Sağlık sektörü devam ettiği sürece onun paralelinde ilerleyen sektörlerden biri de biyomedikal. Bu bölümü tercih etmek isteyenlere tavsiyeleriniz ve kişide mutlaka olmalı dediğiniz özellikler nelerdir ?

Fatih Bey : Sağlık sektöründe artık olmazsa olmaz biz bölüm tabi ki. Bu bölüm seçecek arkadaşların ciddi araştırmalar yaparak sağlık süreçlerini öğrenmeleri gerekmektedir. Bunlar nelerdir ; ilk yardım eğitimini mutlaka almaları gerekir, Latince kelimeleri mutlaka öğrenmeleri gerekir, en önemlisi kendilerine bir branş seçip o alanda daha fazla bilgi sahibi olmaları gerekir.

- Üniversitelerde verilen dersler sizce biyomedikal için yeterli mi ?

Fatih Bey : Kesinlikle yetersiz çünkü şu an çoğu üniversite de biyomedikal derslerine giren hocaların çoğu biyomedikal kökenli değil. Fizik, elektronik, kimya kökenli hocalardır. Bu da öğrenciler için büyük bir kayıptır.

-Eğer elinizde bir şans olsa bu alanı ileriye taşımak için ne yapmak isterdiniz ?

Fatih Bey : Benim bu alanda şansım olsa üniversitelere biyomedikal kökenli hocalar ve sağlık sektöründen bu alanda uzman kişileri seçerek dersler verilmesini sağlardım.

-Diğer ülkelerde değer verilen bir bölüm olmasına rağmen Türkiye'de sizce neden hala hak ettiği değeri göremiyor ?

Fatih Bey : Dünya üzerinde bu bölümle ilgilenenler bilim insanı statüsünde iken bizim ülkemizde bilim insanına değer verilmediği için gereken önem verilemiyor.

-Sizce bir üniversitede biyomedikal bölümü açılması için mutlaka olması gereken imkanlar nelerdir ?

Fatih Bey : Üniversitelerin biyomedikal bölümünün olmazsa olmazı laboratuvarıdır. Tam donanımlı bir biyomedikal laboratuvarı.

-Ülkemizde bu bölümden mezun olanlar için iş imkanları nelerdir ?

Fatih Bey : İş imkanı olarak hastanelerde ve tıbbi cihaz firmalarında çalışabilirler.

-Son olarak kısaca özetlemenizi istesem, 3 tane seviyorum ve 3 tane sevmiyorum ile bize biyomedikali özetler misiniz ?

Fatih Bey : Tabii ki...

*Hastaların benim uğraştığım cihazlarla iyileşmesini seviyorum.*Sağlık sektöründe ciddi bir çevre edindim bu insanları seviyorum. *Tıp alanında elektronik süreçlerle uğraşmayı seviyorum. & Gece geç saatlerde yataktan kalkıp acil durumlarda hastaneye gitmeyi pek sevmiyorum. & Egosu yüksek olan insanlarla uğraşmayı sevmiyorum.& Anlamsız yere arızalanan cihazları sevmiyorum.

-Çok teşekkür ederim, gerçekten samimi bir sohbet oldu. Tüm dileklerimiz gerçek olması ve biyomedikalin hak ettiği değeri görmesi umuduyla.

HAZIRLAYAN:DİLARA SÜVE

DENİZLER FATİHİ BARBAROS HAYRETTİN PAŞA

Barbaros Hayrettin Paşa Osmanlı Tarihi'nde mutlaka bilinmesi gereken önemli bir zattır. Barbaros çok zeki, bilgili ve akıllı biridir. Osmanlı'nın deniz politikasına ve Tersane-i Amire 'ye nizam vermiştir. Barbaros

Hayrettin Paşa Osmanlı tarihinin ünlü Türk denizcilerinden, Osmanlı İmparatorluğu'nun ilk kaptan-ı deryasıdır.

Akdeniz'de Osmanlı egemenliğini pekiştirdi, öyle ki bu deniz bazı tarihçilerce bir 'Türk Gölü' olarak anıldı. Hayreddin Paşa'nın asıl adı Hızır Reis'tir. Ona, "dinin hayırlısı" anlamına gelen Hayreddin adını, Osmanlı Devletine yaptığı hizmetinden dolayı Padişah I. Süleyman verdi. Avrupalılar ağabeyi Oruç Reis'e kızıla çalansakalı yüzünden Barbarossa adını vermişlerdi, Oruç Reis'in ölmesinin ardından küçük kardeşi Hızır için kullanılan bu isim, Türkçeye Barbaros olarak geçti.

Asıl adı Hızır olan Barbaros Hayreddin, İshak, İlyas ve Oruç adlı her biri diğerinden cengaver evlatlara sahip gazi ve mücahit bir babanın gazi ve mücahit bir oğludur. Babası Vardar yeniçerilerinden olan Yakup Ağa bir Osmanlı sipahisiydi. Annesi ise ada halkından Rum Katerinaydı. Onun zamanında Osmanlı denizciliği en parlak dönemini yaşamıştır.

Akdeniz, Osmanlı Devleti'nin bir iç denizi haline getirilmiştir. Ömrünü denizlerde geçirmiştir. Beş dili (Arapça, Rumca, Fransızca, İtalyanca, İspanyolca) bilmektedir.

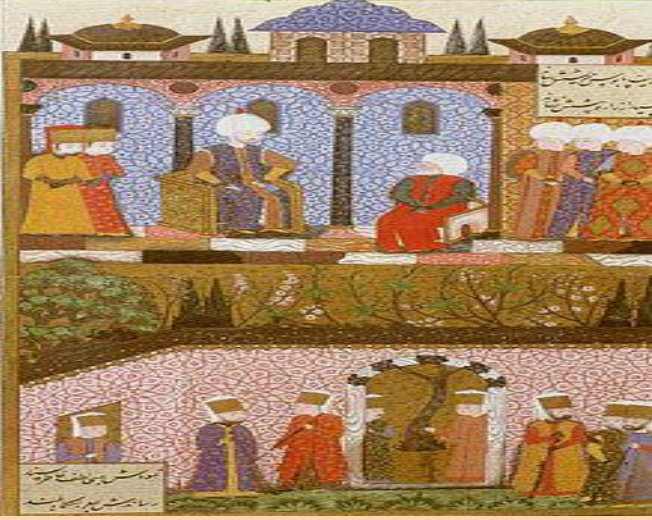
Barbaros deryaya pek meraklıydı. Abileriyle deryada açılmayı çok severdi.

Oruç Reis, genç yaşta kardeşi İlyas ile birlikte deniz ticareti yaparken, Ege Denizi'nde Rodos Şövalyelerine tutsak düştü. Serbest kaldıktan sonra, yaşadığı olayın etkisiyle tüccar yerine korsan olmaya karar verdi. Bir süre sonra kardeşi Hızır Reis de ticareti bırakıp ona katıldı. Akdeniz kıyılarına akınlar düzenleyip, ganimetler elde ettiler. Cerbe adasını üs olarak kullanan Hızır Reis ve ağabeyi Oruç Reis'in ünü bütün Akdeniz'e yayıldı. İki kardeş Tunus Sultanı Muhammed ile anlaşarak Tunus'taki Halkü'l-Vaâd (La Gaulette) liman kalesini kullanmaya başladı. Hızır ve Oruç, ele geçirdiği ganimetin beşte birini Tunus sultanına veriyor, kalan malları Tunus pazarında satıyorlardı.

Hızır ve Oruç 1516'da ele geçirdikleri yüklü bir gemiyi armağan olarak Piri Reis himayesinde Osmanlı Padişahı Yavuz Sultan Selim'e gönderdiler. Bunun üzerine Yavuz Sultan Selim de onlara verdiği desteğin bir ifadesi olarak armağanlar yolladı. Oruç Reis ve Hızır Reis'in, ağabeyleri İshak'ın da kendilerine katılmasından sonra korsanlıkla yetinmeyip Kuzey Afrika'da toprak edinmeye başladılar.

1516-1517'de İspanyollara karşı savaştılar ve Tenes, Tlemsen, Oran kentlerini ele geçirerek Cezayir'i denetimlerine aldılar. Oruç Reis Cezayir hükümdarı ilan edildi. İspanyollar ertesi yıl Cezayir'i geri almak için Araplarla birleşerek saldırıya geçti. Bu savaşta Hızır Reis'in ağabeyleri olan İshak Reis ve Oruç Reis öldürüldü.

Hızır Reis, Yavuz Sultan Selim adına para bastırıp hutbe okutarak ona bağlılığını bildirdi. Yavuz Sultan Selim de Hızır Reis'i Cezayir Beylerbeyliği'ne atayarak koruması altına aldı. Bunun üzerine önce Tunus ve Tlemsen Beyleri birleşerek Cezayir'e yürüdüler. Cezayir şehri dışındaki toprakları alıp, Cezayir içindeki halkı ayaklandırdılar. Ayaklanmayı bastıran Hızır Reis beyleri durdurdu. 1519'da Cezayir'e gelen İspanyol donanmasını mağlup etti. Ama Cezayir halkının durumu ve Tunus Beyi ile yapılan savaşın iyi netice vermemesi üzerine gemileri ve kendine bağlı reislerle Cezayir'i bırakıp Seyşel Adaları'na çekildi.

I.Süleyman(Kanuni) 1533'te Barbaros Hayreddin Paşa'yı İstanbul'a davet etti. Yirmi gemisi ve on dokuz büyük kumandanıyla 27 Aralık 1533'de İstanbul'a Reis, büyük bir şaşa ile Topkapı Sarayı'na götürüldü. Kanuni, Divan-ı Hümayunu toplayarak Hızır Reis(Barbaros Hayrettin)'i Osmanlı donanmasının komutanlığına tayin ettiğini duyurdu. Korsanlıktan büyük bir imparatorluğun kaptan-ı deryası olmuştu.

Hayreddin Paşa 1534'te Akdeniz'e açıldı ve İtalya kıyılarına seferler düzenleyip Tunus'u ele geçirdi. Ancak AndreaDoria komutasındaki Haçlı donanması karşısında ertesi yıl Tunus'u bırakmak zorunda kaldı ve İstanbul'a döndü. 1536'da daha güçlü bir donanmayla yeniden Akdeniz'e açılan Barbaros İtalya kıyılarını vurdu ve Ege

Denizi'ndeki Venedik adalarını Osmanlı topraklarına kattı.

PREVEZE'DEKİ BÜYÜK BULUŞMA

Avrupalılar karada sağlayamadıkları başarıyı denizlerde sağlamayı düşünmüşlerdi. Barbaros Hayrettin Paşa'nın Ege adalarına yönelerek Ege denizinde tam bir üstünlük kurması, Venediklilerin Ege Denizi'nde hiç bir üssünün kalmaması sebebiyle Venedik, Ceneviz, Malta, İspanya ve Portekiz Hükümetleri'nin birleşmesiyle oluşan yeni bir haçlı donanması, Osmanlı Devleti'nin denizlerde hakimiyet kurmasını engellemek maksadıyla Osmanlı Donanması üzerine yönelmişti.

Barbaros Hayreddin Paşa'nın komutası altında 122 kadirga ve galyot ile 12.000 levent vardı. Kutsal Birlik Donanması ise 112 kadirga, 50 kalyon ve 140 barka olmak üzere 300 küsür (bazı kaynaklara göre 600 küsür) parça idi ve 60.000 askeri taşıyordu. Haçlı kumandanı, o sıralar Kutsal Roma Cermen İmparatoru Şarlken'in hizmetinde olan Cenevizli Amiral AndreaDoria idi.

Çetin mücadeleler sonucunda Osmanlı ordusu karada olduğu gibi denizlerde de kendini göstermiş ve büyük bir galibiyet almıştır. Haçlıların 128 büyük gemisinin etkisiz hale getirilmesi sonucunda Haçlı donanması geri çekilmek zorunda kalmıştır. Çıkan fırtına sebebi ile Barbaros Hayrettin Paşa Haçlı donanmasını takip edememiştir.

Osmanlı donanması Y şeklinde bir dizilişe sahipti. Barbaros; Sinan Reis, Cafer Reis, Şaban Reis ve oğlu Hasan Reis (daha sonra Hasan Paşa) ile beraber merkezdeydi. Seydi Ali Reis sol kanada, Salih Reis sağ kanada komuta ediyordu. Barbaros'u savaşta en çok tedirgin eden şey rüzgar olmuştur. Eğer rüzgar kesilmezse düşman kalyonları hareket üstünlüğü kazanacaktı. Hatta Salih, Turgut Reis gibi reisler Haçlılar gidene kadar körfezden çıkılmaması gerektiğini söylemişlerdir. Barbaros bu fikre hiçbir zaman sıcak bakmamıştır.

Savaşın sonucunda ;

- 1)Akdeniz bir Türk gölü haline gelmiştir.
- 2)Akdeniz tamamen Osmanlı Devleti egemenliği altına girmiştir. Suriye ve Mısır deniz yollarının güvenliği sağlanmıştır.
- 3)Venedik, Mora ve Dalmaçya kıyılarındaki bazı kaleler Osmanlı Devleti'ne bırakılmıştır.
- 4) Venedik, Osmanlı Devleti'ne savaş tazminatı ödemek zorunda kalmıştır.
- 5)16'ncı yüzyılın sonlarına kadar Osmanlı donanması Akdeniz'deki en güçlü donanma haline gelmiştir.
- 6)Günümüzde Preveze deniz zaferinin yıl dönümü olan 28 Eylül günü her yıl Türk Denizcilik Günü olarak kutlanmaktadır.

Preveze Deniz Savaşı'ndan sonra Şarlken 1541'de Cezayir'e saldırırsa da başarılı olamamıştır. Bu arada Fransa Kralı I.François , Şarlken'e karşı Osmanlılardan yardım isteyince Kanuni Barbaros'u Fransa'nın Akdeniz kıyılarına gönderdi.Barbaros, Toulon'da Fransız donanmasıyla birleşerek 1543'te Nice'i aldı. Ertesi yıl İstanbul'a dönen Barbaros Hayreddin Paşa, 4 Temmuz 1546'da burada öldü, Beşiktaş'taki türbesine defnedildi.

HÜSEYİN CAN KORKMAZ

DÜNYAYI SARSAN KOMUTAN:CENGİZ HAN

Moğolların büyük kağanı yaklaşık 1162 yılında Onon Nehri kıyısında doğdu. İsmi "demirden" veya "demirci" manasına gelen "Temuçin" idi. 1206 yılına kadar Cengiz Kağan ismini kullanmadı. Cengiz isminin ne anlama geldiği de hala tarihçiler arasında bir tartışma konusu. "Adil" veya "Okyanus" anlamına geliyor olabilir. Bağlamı içerisinde Cengiz Kağan, "Ulu Kağan" anlamında da kullanıldı.

Daha 9 yaşındayken babası rakip Tatarlar tarafından zehirlendi. Kendi kabilesi ailesini sürgüne yolladı. Annesi 7 çocuğunu tek başına büyütme zorunda kaldı. Daha küçük bir çocukken yaşamak için avlanmak ve mücadele etmek zorunda kaldı. Yemek için çıkan bir tartışmada kardeşini öldürdü. Gençliğinde rakip boylar tarafından kendisi ve karısı kaçırıldı. Bir süre köle olarak yaşadı. Bütün bu zorluklara rağmen daha 20 yaşında saygı duyulan bir savaşçı ve komutan olarak biliniyordu. Topladığı destekçilerinden oluşan ordusuyla büyük kabilelerin liderleriyle ittifaklar kurarak

güçlendi. 1206 yılında steplerde at koşuran çoğu klanı kendi bayrağı altında birleştirerek uzak diyarları fethetmişti.

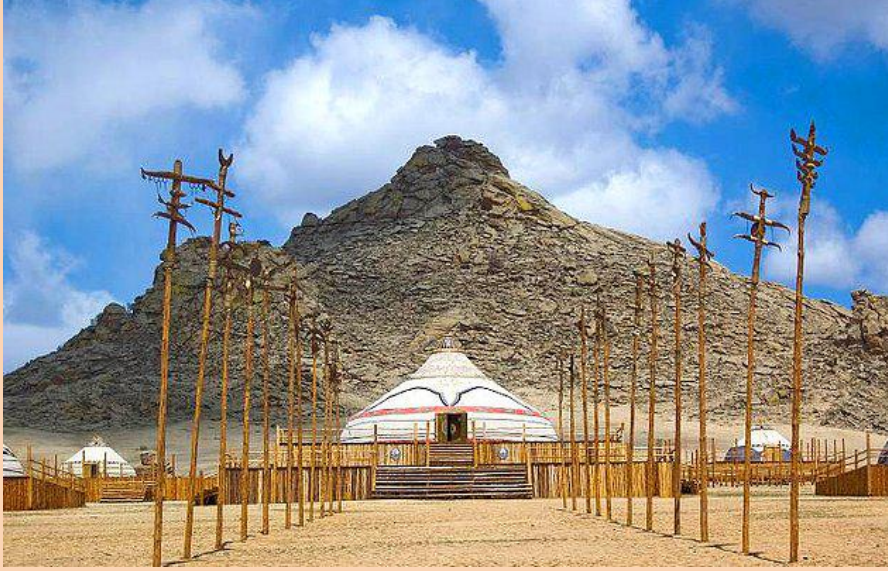
Cengiz Han, aşiretçilik veya kabilecilik yapan bir insan değildi. Liyakata inanıyordu. Yetenekli olan insanları görerek, onları sınıfları, ataları hatta geçmiş bağlılıklarına bağlı olarak yargılamadan yükseltmesiyle biliniyordu.

Ok, yay ve at ile birlikte Moğolların en önemli silahlarından biri de kurdukları iletişim ağıydı. Cengiz Kağan'ın yaptığı ilk düzenlemelerden biri "Yam" adı verilen bir yerleşik kurye sistemini kurmaktı. Orta çağ dönemi için hayli etkili olan bu teşkilatta belirli yerlerde atların bulunduğu haneler kuruluyordu. Herhangi bir devlet görevlisi bu noktalarda atını değiştirerek, güçlü ve dinlenmiş atlarla kimi zaman günde 320 kilometre yol katedebiliyordu. Sistemin tek faydası mal ve bilgiyi daha önce eşi benzeri görülmemiş bir hızla imparatorluk içinde dolaştırması değildi aynı zamanda Kağan'ın gözü ve kulakları olarak çok önemli bir istihbari bilgi kaynağıydı. Yam sayesinde Kağan imparatorluğunda yaşananları hızlı bir şekilde takip ediyor, ajanları ve gözcüleriyle askeri ve politik gelişmeleri çok hızlı bir şekilde öğreniyordu. Yam sistemi aynı zamanda uluslararası elçi ve tacirleri de korumaktaydı. Ünlü Marko Polo bu sistem sayesinde daha sonraki yıllarda Moğol topraklarında güvenlik içerisinde dolaşabildi.

Cengiz Kağan'ın hayatını kaplayan bütün gizemlere ek olarak Kağan'ın nasıl öldüğü de belli değil. En sık anlatılan hikayeye göre kendisi 1227 yılında attan düşerek yaralandı ve bu nedenle hayatını kaybetti. Ancak bazı başka kaynaklar kendisinin sıtmadan veya dizine gelen bir oktan öldüğünü de ifade ediyor. Hatta bir kaynakta kendisinin Çinli bir prensesle beraber olmaya çalışırken öldürülmüş olabileceği de iddia ediliyor

Hayatını nasıl kaybetmiş olursa olsun Cengiz Kağan mezarının gizli kalması için çok uğraştı. Efsaneye göre Cengiz Kağan'ın vasiyeti doğrultusunda atlarla mezarının üzerinden defalarca geçilerek toprakta herhangi bir iz kalmaması sağlandı ve daha sonra mezarını gören herkes öldürüldü. Mezarın büyük ihtimalle Moğolistan'da bulunan Burhan Haldun Dağı'nın etrafında olduğu söyleniyorsa da bugüne kadar tam yeri tespit edilemedi.

Tarihçiler açısından büyük tartışma konularından biri de Cengiz Kağan döneminde Moğolların gerçekten kaç kişi öldürdüğü. Bir çok tarihçi bu rakamın yaklaşık 40 milyon olduğunu ifade ediyor. Tarihi kayıtlarda Cengiz Kağan zamanında Çin nüfusunun onlarca milyon insan düştüğü gözüküyor. Harezmi İmparatorluğu'na yaptığı seferde ise imparatorluk nüfusunun dörtte üçü hayatını kaybetti. Toplamda ise Moğol saldırılarının dünya nüfusunun yüzde 11'ini öldürdüğü kabul ediliyor. Bugün aynı orana ulaşmak için yaklaşık 770 milyon insan öldürmek gerekiyor.

Cengiz Han ile ilgili böyle ilginç şeyler öğrenmek beni şaşırtıyor ve bu hoşuma gidiyor. Çünkü tam anlamıyla hala çözülemeyen bir kağan ve onun sır dolu hayatıyla ilgilenmek beni tarihe de bağlıyor aynı zamanda . Özellikle de nüfusun arttığı ve bir şekilde sürekli iç savaşların körüklendiği günümüzde bu kağandan kapmamız gereken çok şeyin olduğunu düşünüyorum. Kendi dönemindeki bir çok imparatorluğun aksine Cengiz Kağan din konusunda özgürlükçü bir insandı. Herkesin din ve vicdan özgürlüğünü koruyan yasalar çıkartmanın yanı sıra, ibadet yerlerine

de vergi istisnası getirtti. Kağan'ın bu politikasının bir sebebi belki kendi halkını mutlu tutmasının toplumların isyan etmesini engelleyeceğini düşünmesi ise, diğer sebebi Moğol toplumunun her zaman din konusunda aşırı derecede liberal olmasıdır. Her ne kadar Cengiz Kağan şaman inancına sahip olsa da, etrafında Hristiyanlar, Budistler, Müslümanlar, animistik inançlara sahip olan birçok insan bulunmaktaydı. Çoğu zaman çeşitli dinlerden din adamlarını çağırarak inançları hakkında sohbetler yapıyordu. Yaşlılığında Taocu Qiu Chuji'yı karargahına çağırarak, ölümsüzlük ve felsefe hakkında konuştuğu da biliniyor. Biz önümüzde bu kadar imkan varken bunları nasıl kullanmamız gerektiği konusunda sınıfta kalıyorken o ilkel dönemde birçok şeyde ilklere imza atmış bir han. Bu kesinlikle zekanızı nasıl kullandığınızla ilgili bir durum çünkü bu kapasite herkeste var fakat gelişmeler karşısında nasıl hareket edeceğiniz ve tercihiniz, tamamıyla size kalmış . İşte bu tercihleriyle bizi şaşırtan ve öne çıkan tarihte önemli bir konuma kazanmış bir han Cengiz Han.

Bunun en güzel örneklerinden biri 1201'de yaşandı. Tayjut Kabilesiyle yapılan bir savaş sırasında atına atılan bir ok yüzünden az daha hayatını kaybediyordu. Savaş bittikten sonra Tayjutlu esirlerin yanına giderek o oku kimin attığını sordu. Bir asker cesaretle öne çıkıp oku kendisinin attığını söyledi. Askerin cesaretinden etkilenen Cengiz, bu askeri hem ordusunda komutan yaptı hem de ok anlamına gelen Cebe adını kendisine vererek onurlandırdı. Cebe, Subutay ile birlikte Moğol ordusunun en büyük komutanlarından biri olacaktı. Bir başka açıdan bakacak olursak Cengiz Han gözü kara kimliğe de sahipti. Öyle ki Cengiz Aytmatov'un anlatımıyla Batı seferine çıktığı zaman kendisine hiçbir engel istemiyordu bu büyük hedefe giden yolda. Kendisiyle gelen ve aslında bu emel için Cengiz Han'a her şeylerini feda eden bu insanlara koyduğu farklı bir yasak vardı. Bu sefer tamamlanana kadar kimse çocuk yapmayacaktı. Daha öncelerden hanın kararlarına itaatsizlik edenlerin idamla cezalandırıldığını bilen halk bu yasağa uysa da uymayan bir çift vardı. Maalesef bu Cengiz Han'ın kulağına gidince ise sonuçları halkın tahmin ettiği gibi oldu. Aslına bakarsanız , Cengiz Han az daha merhametini gösterip aslında hiçbir suçu olmadığını bilen bu kadını cezasız bırakacaksa da halkın gözünde itibarsızlaşmamak için kararından dönmedi. Burdan anlayacağımız, dünyanın egemenliği altında olmasını isteyenlerin kendi karakterlerinden ödün vererek bu kotayı hırs , ego duygularıyla doldurulması gerektiğidir. Belki de Cengiz Han haklıydı eğer bu kadar hedefe kitlenip önüne çıkan en ufak pürüzü bile yok etmeseydi ne ilklere sahip olabilirdi ne de bu kadar büyük sınırlara.

EMİR TİMUR NAM-I DİĞER TİMUR LENK

Çağatay ulusunu oluşturan kabilelerden Barlasların reisi olan Turagay ile Tekira Hatun'un çocuğu olarak 1336'da Semerkant yakınlarındaki Şehr-i-Sebze bağlı Hoca Ilgar köyünde dünyaya gelen Timur, 1370'te Çağatay Hanlığı'nın batısını kontrol altına alan askeri bir lider olarak kendini gösterdi.

1370'ten itibaren düzenlediği seferlerle bugünkü OrtaAsya, Rusya İran, Hindistan, Afganistan, Azerbaycan, Gürcistan, Ermenistan, Irak ve Suriye'yi kapsayan toprakları ele geçirerek 1402'de yapılan Ankara Savaşı'nda Osmanlı padişahı Yıldırım Bayezid'i mağlup edip esir alarak Anadolu'ya hakim oldu.

Timur, sağ ayağı aksak kalacak şekilde darbe aldığından dolayı kendisine Aksak Timur anlamına gelen Farsça Timur-i leng, Türkçeleşmiş olarak Timurlenk Batılılar tarafından ise Tamerlane denilmekteydi. Timur'un düşüncesi Cengiz Han'ın ölümünden sonra parçalanan ve onun torunları tarafından kurulan Çağatay Hanlığı, İlhanlılar ve Altın Orda kalıntıları üzerinde Cengiz İmparatorluğu'nu tek bir siyasi çatı altında yeniden ayağa kaldırmaktı. Seferleri de bu düşüncesini doğrular niteliktedir ve saltanatının sonuna doğru bunu büyük ölçüde başarmıştı. Önce yeniden birleştirdiği Çağatay ulusunun başına geçti. Ardından batıda Hülagü Han topraklarını kendi hükümdarlığına kattıktan sonra kuzeye yönelip, Altın Ordanın üzerinde egemenlik sağladı. Ancak 1405 yılında Çin'i fethetmek üzere düzenlediği seferde yolda hastalanarak hayatını kaybetti. Timur, hayatı boyunca Cengiz Han yasasına çok önem vermiştir. Cengiz Han soyundan Kazan Han'ın kızı Saray Mülk Hanımı nikahına alarak damat anlamına gelen Küregen lakabını taşımaya hak kazanmıştır. Cengiz Han'ın soyundan gelmediği için "Han" unvanı yerine "Emir" unvanını kullanmıştır ve ölünceye kadar kukla dahi olsa, Cengiz Han soyundan birini Han olarak yanında taşımıştır. Timur bir yandan Cengiz yasasının uygulayıcısı olurken diğer taraftan kendine İslamın Kılıcı şeklinde atıfta bulunarak fetihlerini meşrulaştırmak amacıyla İslami semboller kullanmıştır. 1398'de Hindistan'da Delhi Sultanlığı, 1401'de Suriye'de Memluk Devleti ve 1402'de Ankara Savaşı'nda Osmanlı Devleti'ne karşı kazandığı zaferlerden sonra İslam dünyasındaki en büyük güç konumuna geldi. Hristiyan Gürcüler, ateşe tapan Hindular ve İzmir'de Hristiyan Şovalyeleri'ne karşı hareket ederken gaza ödevini yerine getiren gazi hükümdar imajını üstlendi. Ancak kimi tarihçilere göre Timur için yasa, şeriattan önce gelmekteydi.

Seferlerinin en kanlısı ve uzununu Batı Asya'daki seferleridir. Birincisi üç, ikincisi beş ve üçüncüsü yedi sene sürmüştür. Seferleri sırasında ele geçirdiği şehirlerin bazılarını yakıp yıkmış kellelerden kuleler yapmıştır. Kan dökücülüğü ve tahripkârlığına rağmen girdiği hiçbir ülkede de âlimlerin ve sanatkarların incitilmesine müsaade etmemiştir.

Fethettiği ülkelerdeki âlimleri, ustaları ve sanatkarları başkentinde toplayarak Semerkant'ın imarına çok önem vermiştir. Timur'un kurduğu devlet, Türk-Moğol devlet esasları ve Türk Moğol askeri teşkilat unsurları ile İslam, bilhassa İran medeniyeti unsurlarının kendine mahsus bir birleşimidir. Müslüman olmasının yanı sıra eski Türk-Moğol geleneklerini de yaşatmaya çalışmıştır.

UMUT GEZER

TARİHİN TAVAN ARASINI KARIŞTIRAN BİR YAZAR : KORAY ŞERBETÇİ

Merhaba. Bu sayımızda hem bir öğretmen hem bir yazar hem de televizyonlardan tanıdığımız bir ekran yüzüyle değerli hocamız Koray Şerbetçi ile tarih yolculuğuna çıktık. Biz çok keyif aldık dileriz aynı keyfi siz de duyarsınız.

DİLARA: Öncelikle kendinizden biraz bahseder misiniz?

KORAY BEY: Tabii 1976 Sivas doğumluyum. İzmirde ilk ve orta eğitimimi gördüm. Sonra 1997’de Ankara Üniversitesinde Dil ve Coğrafya Fakültesi tarih bölümünden mezun oldum. 2006’da da Trakya Üniversitesinde de Genel Türk Tarihi dalında yüksek lisansımı bitirdim. 1998’den beri de Kırklareli’nde tarih öğretmeni olarak görev yapıyorum. Halen de 24 tv de An ve Zaman adlı programın moderatörlüğünü devam ettiriyorum.

ZEHRA: Peki bu televizyona girişiniz nasıl oldu?

KORAY BEY: Bir televizyoncu arkadaşımın vasıtasıyla oldu. Kendisi Beykent Üniversitesinin özel yayın yapan bir programına davet etmişti. Yanılmıyorsam 2008 ya da 2009 gibiydi. Orada canlı yayına çıktım. Türk Anayasa Tarihi adlı bir programa katıldım. Sonra program beğenilince bunun sürekli olmasını istediler. An ve Zamanı o zaman başlattık ama canlı yayın değildi. İki kişi yarım saatlik dışarıda çekim yapıyorduk. İstanbul’un herhangi bir mekanında. Güncel tarihi edebi konuları sokakta tartışıyorduk. Haftada bir yayımlanıyordu. Daha sonra o bitti. Ondan sonra 24 tv’ye bir gün konuk olarak davet edildim. Yine aynı arkadaşımın konuk olarak gittik. Bu sefer konu 18 Mart’ta Çanakkale Savaşı’yla ilgiliydi. Tarihçi olarak çağrıldık. Orada da bu beğenilince yine teklif getirildi. Burada yapar mısınız dediler. Orada yine An Ve Zaman’la bu sefer canlı yayına başladık. Başladık ama bir süre sonra partnerim başka bir gazeteye köşe yazarı olarak gidince moderatörlük bana kaldı. Ben her hafta bir yazar, akademisyen konuk çağırıyorum ve tarihi bir olayı konuşuyoruz. Böyle başladı.

DİLARA: Programınız gerçekten çok başarılı. O zaman başlayalım tarih sizin için ne ifade ediyor bize birkaç cümleyle özetleyebilir misiniz?

KORAY BEY: Tarih benim için meslekten öte bir yaşam tarzı. Ben daha lise çağlarımda tarihçi olmaya karar verdim. Çünkü hayatta yegane anladığım şey ve sevdiğim şey.

O yüzden tarihçilik benim için eve gelince astığım bir ceket değil.Okulda tarihçiyim eve geliyorum ceketimi asıyorum ve hayatıma devam ediyorum. Öyle değil benim için.Sizin yaşlarımızdan itibaren tarih benim için bir yaşam tarzı ve tutkuyu ifade ettiği için hala onun peşinde koşturuyorum.

GÜLAY:İkinci sorunuza geçelim o zaman.Eğer bir seçim şansınız olsaydı tarih öğretmenliğini mi yazarlığı mı seçerdiniz?

KORAY BEY: Şimdi çok zor bir soru bu. Ben yazarlığımı tarih öğretmenliğimin beslediğini düşünüyorum.Neden? Çünkü yazarlık başlı başına çileli bir iş . Mesela yazarlıkta ilk başta hayal kırıklığına uğradım çünkü kafamdaki pırıltılı kelimeleri yazmaya başladığımda çok sönük kaçtılar. Olmuyor dedim. Benim anlatmak istediğim bu değil. Eğer tarih öğretmeni olmasaydım belki de rahat yazamazdım. Veyahutta yazma sevgim olmasaydı da tarih öğretmenliğini içselleştiremezdim.Bir memurluk olarak kalırdı benim için.O yüzden ben şunu diyorum tabi ki önce öğretmenlik çünkü anlatmak müthiş bir şey.Büyük Hint düşünürü var 20. Yüzyılda yaşamış büyük bir sufidir kendisi. Hazrat Inayat Khan onun bir formülü var. 20. yılım öğretmenlikte kendime hep onu hedef edindim.Diyor ki iyi bir öğretmen öğrenme arzusu hiç bitmeyen kişiye derler.İyi bir öğretmen çok şey bilen insan değil.Öğrenme arzusu hiç bitmeyen adama iyi öğretmen derler diyor.Çünkü o sürekli besleyecek.O yüzden illaki önceliğim ne diyorsanız önceliğim tarih öğretmenliği.Çünkü beni o inşa etti anlatarak araştırarak.Karşımdaki kitleyle alışveriş yapmamı öğretmenlik sağladı.O arkasından öğretmenlik yapmamı sağladı diye düşünüyorum.Böyle bir sıralama yapabiliriz ama birbirlerini beslediler bence.

ZEHRA:Peki.Yine kitaptan devam edelim o zaman.Kitabınızı yazarken aklınızda almak istediğiniz tepkiler var mıydı?

KORAY BEY: Vardı.Şöyle ki öğretmenliğim sırasında siyasal tarihten çok insanların ya da öğrencilerin tarihte yaşamış kişilerin ya da toplulukların zihin tarihlerine daha çok ilgi duyduklarını gördüm.Yani ben bir Türk tarihini Türk insanının zihniyle batılı insanının zihnini kıyasladığımda ya da biz Türkler şöyle yapıyorduk tarihte dediğimde ciddi anlamda bunun daha merak uyandırdığını gördüm.Ve bende işin gerçeği zihin tarihine daha ilgi duyuyorum.Çünkü tarihin öznesi insandır insan olmazsa tarih olmaz.Fillerin tarihi diye bir şey olmaz insanın tarihi olur.İnsan gelişir çünkü.İnsanı da belli bir konu da davranmaya iten onun psikolojisidir.O yüzden ben şöyle bir formül geliştirdim: Tarih ve psikolojiyi ayıramazsınız birbirinden.Birbirine sentezlemek zorundasınız.Bunu yaptığınız zaman çok ilgi çekiyor.Kitaptaki beklediğim tepki de şuydu Osmanlının siyasi tarihine değil de Osmanlının düşünce tarihine,zihin dünyasına,zihin coğrafyasına bir projektör tutmaya çalıştım.Yani Osmanlı insanı kimdir? Nasıl davranır? Nasıl tepki verir? Batılı insandan farklı nasıl tepki verir? Gerek devlet hayatında gerek gündelik hayatında Osmanlı insanı dünyayı nasıl algılar.Bunu hedefledim ve almak istediğim tepki de insanların evet Osmanlı insanı böyle düşünüyormuş hiç bu açıdan bakmamıştık demesiydi bu tepkileri de aldım.O yüzden çok mutluyum.Bir de 4. Baskı yaptı.Nicelik olarak da önemli.4. baskı yaptı altı ayda nitelik olarak da insanlardan çok iyi tepki aldım.Hem kolay okunduğunu söylediler hem de evet siyasi tarihin dışında hiç bu açıdan bakmamıştık dediler.Cidden çok mutlu etti beni.

DİLARA:Kitabınız okuyan insanlardan okuyucularımızdan beklentileriniz nelerdi?

KORAY BEY:Beklentim anladık demeleriydi.Yani ne mesaj verdiğini burada anladık demeleriydi ve bu tepkileri aldım.Çünkü ulaşamazsanız bir anlamı yok.O kitabın zihinlere ulaşması lazım.Ve farklı sosyoekonomik düzeydeki insanlar örneğin ilkökul mezunu,üniversite mezunu bir gazetenin köşe yazarı ya da normal halktan birisi hepsi anladık mesajını verdiler bu açıdan çok hoşuma gitti.Her seviyeye anlatacakları olan bir kitap.Ulaşamazsa bu çaba zaten boş.Ama ulaştığını gördükçe mutlu oldum.

GÜLAY: Kitabınızın her kitleye hitap etmesi çok güzel.İlk okul mezunu insana da üniversite mezunu insana da .Peki İkinci kitabı düşünüyor musunuz?

KORAY BEY:İkinci kitabı düşünmüyorum çünkü yazdım.Bir hafta sonra çıkıyor.Bitirdim o da bir çalışmanın sonucu.Hatta üçüncüsünü düşünüyoruz.Onun projesini de imzaladık.

GÜLAY:Tarih geçmişimiz ve bugünümüz dolayısıyla sizce tarihini bilmeyen toplumlar geleceğine yön verebilir mi?

KORAY BEY:Veremez çünkü en basit bilindik ifadeden yola çıkalım tarih toplumların hafızasıdır.Biliyorsunuz hafıza yitimleri var.Belli hastalıkları var .Beyin sürekli kayıt siliyor.Onlara hasta gözüyle bakıyoruz değil mi?Ben buradan çıktım ve beynim ne yaptığımı sildi.Mesela insan karnını doyurdu. Yemek yediğini unutuyor ve bir daha yemek yiyor.Hatta ileri yaşlarda çıkan alzheimer tarzı hastalıklarda da bu var.Düşünün aynen bunun gibi.Bireyde nasıl bunu hastalık normal olmayan bir davranış olarak görüyoruz.Toplumları bir arada tutan onların sembolleridir,tecrübeleridir,tarihleridir.Tarih içerisinde bir takım tecrübeler edinirler iyi veya kötü bunları gelecek nesle aktarırlar ve bununla kendilerine bir yol çizerler.Belli sembolleri vardır.Mesela niye Cuma ve pazartesi bir bayrağın altında toplanıp marş söylüyoruz.Orası toplanma yerimizdir bizim çünkü o bayrağın ve marşın bir oluşum tarihi vardır.Bu bize şöyle der sen bir tarihi tecrübenin sonucusun o yüzden bak burada toplanıyoruz.O yüzden tarihini bilmeyen toplumlar maalesef nörolojik hastalık geçiren bireyler gibidirler.Hastadırlar yani.Tarihin iyi bilinmesi geçmişin farkında olup bunun değerlendirilip geleceğe doğru yönelmesi bireyler için nasıl sağlıklı bir halse toplumlar için de bir sağlık göstergesidir.Aksi taktirde bu toplumlar için bir hastalıktır.Asla ve asla tarihi şuuru mazi perestlik geçmişe tapınma değildir.Sağlıklı olma durumudur ki geleceğe doğru adım atalım.

DİLARA:Hayatınızda bugün sizi siz yapan karakter özelliklerinizi,yeteneklerinizi nerelerde kazandığınızı düşünüyorsunuz?

KORAY BEY: En başta okulda ister istemez.Ailenizde de başlıyor.Ailenizden belli bir görüş alıyorsunuz.Okul çok önemli.Öğretmen olduğumda lisedeki tarih öğretmenimi taklit ediyordum.Çünkü o bir model oldu benim için.Üniversitedeki bazı hocalarım var onları taklit ediyordum.Çünkü onlar beni ben yapan birtakım taşlar koydular.Ailenizden sonra öğretmenlerini çok önemlidir.Bir sürü öğretmen tanısanz da birkaç tanesi sizi siz yapar.Size bir model verir.Ondan sonra da düşünce insanları.Okuduğum fikir adamları.Belki şairler.Bir yolu da onlar size açarlar.Bir ufuk,tarz veya bakış açısı kazandırır.Bunların hepsini sentezlerseniz ve özgün bir hale getirirsiniz.Ama onların hepsi hücrelerinizde yaşar.Bazılarını çıkarırsanız siz siz olmazsınız.O yüzden ben şöyle diyorum aile ve dolayısıyla çevre,okul ve ondan sonra da fikir dünyasındaki okumalarımız.Bunlar sizi siz yaparlar.

GÜLAY:Televizyonda program yapan bir programcı olarak televizyon kitlelerinin doğru yönlendirildiğini düşünüyor musunuz?

KORAY BEY: Televizyon nötr bir şeydir.Siz içine ne yüklerseniz gerçekten,sıkıntılı,seviyesiz insanın değerlerini çarpıtacak şeyler yüklerseniz onu verir.Televizyon bu konuda masumdur içindekiler önemlidir.O yüzden televizyonu suçlayamam.İçeriğini suçlayabilirim eğer suçlanması gereken bir şey varsa.Televizyona tam tersi iyi yükleme yaparsanız doğru yönlendirir.Çarpık yükleme yaparsanız çarpık yönlendirir.Bu ateş gibidir.Ateşle yemek pişirirsiniz,ısıtırınız da.Gider Selimiye'yi de yakabilirsiniz.

Nasıl kimin elinde kullanıldığına bağlı.İyi programlar da var.Maalesef bugün her yerde konuşuluyor çarpık programlar da var.İnsanın değerlerini bozan veya onlara bilgi vermek şöyle dursun birtakım tuhaf tuhaf fikirler kazandıran programlar da var.Bu yüzden televizyon içeriğiyle televizyondur.Tek başına bir anlam ifade etmez.Biz ekranda ikisini de görüyoruz.Çok iyi nitelikli programlar da var.Çok niteliksiz programlar da . Sorun budur bence.

ZEHRA:Küçük çocukların tarihi öğrenme konusunda en etkili yolunun ne olduğunu düşünüyorsunuz?

KORAY BEY: En etkili yol bence görselliktir.Çocuklar biliyorsunuz görsel,somut bir zekaları vardır.Bir kere bol bol görsellik gerekiyor.Bu ne ile olabilir ? Animasyon filmlerle olabilir veya bol resimli kitaplar olabilir.Bunun dışında da gidip görmeleri gerekiyor.Ama anlayacağı şekilde.Bir küçük çocuğa Topkapı Sarayını gezdirirseniz bir yere kadar alır ama bir noktadan sonra onu algılamayabilir.Bu yüzden animasyon veya bir takım görsel canlandırmalar mesela çocuklar küçük tiyatrolar yapıyorlar gösteriler yapıyorlar.Onu böyle yaklaştırdığımızda ya da sürecin içine soktuğunuzda her şeyi daha iyi öğrenebiliyor.Tabi ki alıp bir yere götürüp gezdirmek bir Çanakkale abidesine örneğin oradaki bir topa elini sürmesi gibi bu tarz bol bol görsellik çocuklar için çok önemlidir.Tarihin olabildiğince görsel ve canlandırılabilir olması gerekiyor.

GÜLAY:İnsanlara tarihini aktarmak sizde hangi duyguları uyandırıyor?

KORAY BEY:Mutluluk veriyor.Gerçekten de sanki tavan arasında yıllarca unutulmuş bir sandık var ve ben onu bulup getiriyorum.Bakın neler buldum size göstereceğim diye gösteriyor gibi hissediyorum.Hayret duygusu uyandırmak mutluluk veriyor.Yani temelde bu var.

DİLARA:Bize vakit ayırdığımız için çok teşekkür ederiz.Çalışmalarınızda başarılar dileriz.

KORAY BEY: Ben teşekkür ederim.Tarihe ilgi duymak geleceği kurmaktır.İlginiz beni çok memnun etti.Eğitim hayatınızda başarılar dilerim.

DİLARA SÜVE / GÜLAY BAŞTÜRK / ZEHRA ŞAHİN

HÜRRİYETTEN ÇALINAN GECE

Şahsına münhasır dünyasında, şehitler şehrinin ince caddesini seyretmekte yüz otuz beş yılını doldurmuş gök gözlü yaşlı zahit. Sol elinde beyaz hürriyet, sağında cumhuriyet. Yüksek sesli bakışlarıyla göz gezdiriyor ince yolda pabuç eskitenler üzerinde. Genç bir baba henüz yürümeyi öğrenen çocuğunu gezdiriyor. Paytak adımları minik beyaz bir taşla sonlanıyor çocuğun. Evvel dizini kızıla bürüyor taş, iki dakika sonra memleketi kanla boyayacak.

Cadde ıssızlaşmak derdinde. Güneş yaşanacaklardan haberdarım ki günün elinden tutup kaçıyor. Çöken karanlığın ismi “Gece”. Mesken kimsesizleşip vatan sahipsiz kalmış sanıldığı anda sırtlarında onları ısıtan ceketleri, ellerinde çantalar, karga burunlu kardan adamlar sarıyor etrafı. İçlerinden sekiz bin kadarı asker üniformalı. Dün akşam biraz gelecek çalmışlardı, bu akşam niyetleri çantalarına devlet doldurmak. Atlantik’in ötesinden seslenen kardinalin emriyle silah dayıyorlar esmer tenli ülkemin boğazına. Yutkunamıyor, başı dönüyor ırzımın, namusumun. Tez anda limanlar iltihaplı kılınıyor.

Kardinalin boynu ipli imamları uydurma mavallar okuyorlar. Gök gözlü zahit sanılanın aksine telaşlı değil. Biliyor, bıraktığı miras sahipsiz değil. Arslan uyanıp kükrüyor. Yurdun damarlarına, sokaklara, akın ediyor ay aydınlığı halk. Altın Yeleli’nin kükreğine katılıyor herkes. Dişlerini boğaza geçirmiş köpeğe kötek doğrultuyor.

Korkmaktalar kardan adamlar, telaştalar. Zira güneş bile kısa zamanda gittiği yerden vazgeçip geri dönecek. Semaların maisine sarıyla meşk eden altın tepsi belirmeden ufukta bitirmeliydiler bu işi memleket gaspçıları. Ters giden şeyler var, istedikleri mülk altın tepsi ile sunulmadı belli ki. Parmakları titriyor her birinin, tetiğe basıyorlar. Gündüz vakti çocuğuna yürümeyi öğreten baba, gece şehit olmak için koşmayı öğreniyor. Akan annemin, babamın kanıdır. “Bahtiyarız.” Tebessümümüzden deliriyor, yetmiş dört milyon özgürlüğün kafasına sıkmaya cüret ediyor akbabalar.

Yılmıyor millet. İlkin, çalıntı makamların üniformalarının sıcaklığı rahatsız ediyor kardan adamları. Güneş artık ufukta. Güneş eritiyor paralel kardan krallığı. Su oluyor hain hedefleri. Memleket kokan salalarda boğuluyorlar.

Azizdir halk, azimdir. Mirasının daima muhafaza edileceğinden şüphe duymayan zahitin dudaklarında yer ediyor yurdumun gülüşü. Penceresini kapatıyor, perdesini çekiyor. Bir defa daha emin. “Mirasım ilelebet payidar kalacaktır.”

İLKNUR YAVUZ

KARANLIKTAKİ ÖZGÜRLÜK

Özgürlük...

3 hece , 7 harften oluşan bir kelime...

Peki nedir bu özgürlük? Kitaplarda özgürlükle ilgili hangi satırlar bulunuyor? Şairler ne yazdı bu özgürlük hakkında? Aklıma birçok soru geliyor , birçok cümle geçiyor beynimin içinden. Binlerce kelime dönüyor ; binlerce filmde , kitaptan kesitler beliriyor aklımda. Ve açıkçası özgürlük denen şeyin olmadığını anlıyorum. En çok "özgürlük nedir?" diye sormak istediğim zaman tabutumun taşınırken olması gerekir. Sonsuz "karanlıktayken" "özgürlük nedir?" diye bağırarak istiyorum. Nedir bu özgürlük ve nerede saklanıyor? Neden hala bulamadık onu? Gerçek anlamda özgürlüğe inanmıyorum. Bence hiç var olmayan ve hiçbir zamanda var olmayacak hakkında milyarlarca cümle olan dipsiz kuyu. Bir sürü cümle içine bırakıyoruz ve kuyunun dibi gittikçe karanlıklaşıyor. Özgürlük diye bir şey olsaydı parasız yaşayan insanlar , milyonları geçirdi. Ve özgürlük olsaydı bizler istediğimiz zaman istediğimiz şeyleri yapardık. Ama pilli bir makine gibiyiz , belli bir zaman içinde ne yapacaksın yap ; pil bitince kenara atılacaksın.

Herkes bir şeyler söylesin özgürlük hakkında , kuyunun dibi de iyice kararsın. Ben bu satırları yazarken dünyanın herhangi bir yerinde insanlar din , dil , ırk ve cinsiyet eğilimlerinden dolayı öldürülüyor. Kimisi kendi tercihi sebebiyle de öldürülmüyor ; doğduğu yer yüzünden öldürülüyor , katlediliyorlar. Onların özgürlükleri nerede? Bizim yaşımızın yarısında olan küçük bir kız çocuğu öldürülüyor belki de tam -şimdi- -şu anda- siz bunları okurken. Onun özgürlüğü nerede saklanıyor? Peki ya dışarıda soğuktan veya açlıktan hayatını yitiren canlılar ; onların özgürlükleri nerede?

Bir düşünelim...

Belki de özgürlük sözcüklerden örülmüş dibi karanlık kuyudadır? Özgürlük cümlelerle kaplı bir karanlıkta saklanıyordu? Düşüncelerime ben bile dokunamazken başkaları nasıl dokunabilir ki?

Tam şu anda bu cümleyi yazarken bile onlarca cümle geçti gitti benden. Öyleyse sobe!

Bir insan ancak kendi içinde özgür olabilir. İkinci bir kişiye kadar özgürdür. Ve düşüncelerinde...

Düşüncelerinde istediklerini yapar , düşünceleriyle özgürdür , eşittir. Gerçek anlamda ne özgürlük ne de eşitlik vardır. Yalnızca zihinde eşitlik zihinde özgürlük mevcuttur. Özgürlük düşüncelerimizde saklıdır. O sonu gelmez karanlıktır , karanlıktadır.

NUR DİLARA NAİR

ÇOCUKLUĞUN PAMUK ŞEKER TADI

Kaldırımlar, şeker, seher vakti ani uyanışlar, üç tekerlekli araba, her akşam arkama takılan köpekler, küçük çocuklar, yokuşlar...

Hep, hep aynı kısır döngünün içindeyim. Annesine, babasına, abisine, ablasına küçücük işaret parmaklarıyla, pamuk şekerleri gösteren çocukların, parmaklarının ucundayım. Yapış yapış olan ağızlarda, ellerdeyim. Bir yerlerde anaforculuk* peşinde olan adamlardan, yalnızlığın daniskalığını** yaşayan kimselerden, fitne fücürdan*** zevk alan teyzelerden, muhayyilesi**** yüksek insanlardan habersiz, evin kapısından çıkar çıkmaz ait olduğum yeri hissederek, sokaklardayım...

Çok zor oluyor şu yokuşları inmesi. Hele hele kış günleri. Bereket, şu bitmez tükenmez yokuşa banklar koydu belediye. Şişman kadınlarda benim gibi muzdaripti***** bu durumdan. Pazara gittikleri zaman koca poşetleri çıkartamıyorlarmış. O yüzden gitmeden evvel ya kızlarını takıyorlar peşlerine ya oğullarına. Bir gün Terzi Mukadder'in kalbi sıkışmış, küt diye yığılmış kadın bu yokuşta. Ne yapsın garibanlar, korkmakta hakları var...

Ne de soğuk bir ekim günü. Bütün ömrümde çektiğim acıların izi ellerimde birer çizik olarak kendini belli ediyor. Ayazı sert olunca memleketimin ellerimi kupkuru, pürüzlü bir şekle sokuyor. Her zamankinden daha yaşlı görünür ellerim kışları.

Karşı kaldırımda sarı kabanlı kadının, yüksek rugan botları takırdıyor. O da benim gibi üşümüş olacak ki neredeyse sarı kabanının içine soktuğu elleri, ceplerini yırtacak. Az ötede duyduğum köpeğin ulmasıyla irkiliyor, korkum havanın soğukluğuyla karışınca vücudum arka arkaya birkaç defa beni kendimden geçiriyor. Ve nereden geldiğini bilemediğim küçük bir kızın melodik sesi, "Pamuk şeker, pamuk şeker" diye ısrar ediyor. Annesini kolundan tutup çekiştirerek benim yanıma getirmeye çalıştığını hayal ederken, alışık olduğum görüntü gözlerimin önünde beliriyor. Fakat bu kadın, hayalimdeki kadından çok daha uyuşuk...

Sonunda yanıma geldiklerinde, çimen yeşili parıldayan gözler ne istediğini söylemesine yetiyor ve gözlerimi ondan ayırmadan pamuk şekeri uzatıyorum. Kadın başını eğip, cebinden bozuk paraları çıkarmakla uğraşiyor. Ancak gözleri hala baktığım yerdeymiş gibi donup kalmışım. Adını bilmediğim bu parlak gözlü kadın beni omzundan tutup iki-üç kere sarsıyor. Dokunduğu yerde müthiş karıncalanma... Parayı uzatırken dokunduğu ellerimde havai fişekler ardı ardına patlıyor. Bu, büyüleyici bir sihir...

O anda benimde küçük bir çocuktan farkım kalmıyor. O an beş yaşındayım. Büyülere, büyücülere, masallara inanıyorum artık. O anda ben de kendi tozpembe dünyamın içerisindeyim. O anda...

Tutmayı bıraktığım pamuk şeker arabam özgürlüğüne kavuşmak istercesine hızlı hızlı döndürüyor tekerleklerini. Sanki yetişecekmişim gibi arkasından bir atlet gibi koşmaya çalışıyorum. Ana cadde de hızını kestiğinde sevince kapılıyorum sol taraftan gelen arabayı görmeyerek. Uzun bir korna çınıyor kulaklarımda. Bunu tarif etmek, kâinatın sırrını çözmek gibi. Yere yığılıyorum. Sarı kabanlı kadının tiz çığılığıyla, koştuğunu belli eden rugan botlarından çıkan ses birbirine karışıyor. Bana doğru koştuğunu hissediyorum. Etrafta garip bir telaş, koşuşturmaca var. Ne o? Düğün mü var yoksa? Demek geliyor içimden. Ağzımda müthiş bir pamuk şeker tadı. Çocukken yediğim bütün şekerleri bu vakit yemiş olsam böyle bir tat alamam. Zamanı yakalamama dakikalar kalmış gibi. Film geri sarılıyor.

Beş yaşındaki halim, ağzımda kendine yer edinmiş pamuk şeker tadı, ailem, arkadaşlar, okul, siyah önlük, bakkaldan eve gitme yarışları, saklambaç, babaannemin vasiyeti, iki pelikli çimen yeşili gözlü, mahallenin en güzel kızı olan: Ferda...

Evet, o kız az önceki kadın, Ferda. Artık zamanı yakaladım. Kulaklarım saklambaç oynuyormuşum gibi çınıyor:

"Sobe! Ferda."

Anaforculuk*: Yolsuzlukla kazanç peşinde olma durumu.

Daniska**: En güzel, en iyi örnek.

Fitne fücür***: İnsanları birbirine düşüren, arabozucu (kimse).

Muhayyile****: Hayal etme gücü.

Muzdarip*****: Sıkıntılı, ıstırap çeken

Simge KARAKAŞ

HAYRANLIK UYANDIRAN KAHRAMANLIĞIN

Korkusuz bakışlarının ardında
Özgürlüğü hissetmek hiç zor değil
Samimiyetinle doğan güneş
Bana istiklali hatırlatıyor
Tebessüm etmiş dağ, taş, orman
Seni çağırıyor kucağına
Saygın onları büyülemiş
Sevginle yeşermeyi bekliyorlar
Gökyüzüne bir bak
Selam durmuş kuşlar
Her taraf mavi, kırmızı
Sana gülümsüyorlar
Masum yüreklere su serpmeyi
Minik elleri tutmayı
Hayranlık uyandıran kahramanlığını
Mazindeki ağacından koparıp mı geldin
Hazanla gelen hüznün
Seninle mutluluğa dönüşüyor
Kalbinin tıklayışı
Cihanda yankılanıyor

BİR HİLAL UĞRUNA

“Yatın yere!” diye bağırdı genç mehmetçik. Savaşın en zor zamanlarıydı. Türk askerler ölümü göze almıştı. “Gümm” diye bir ses duyuldu cephelerden. Mehmetçikler kafalarını çevirmeye fırsat kalmadan gökten yağıyordu yıldız kümesi. Genç mehmetçik koştu, koştu, koştu. Hiç durmadan koşuyordu. İhanet eden İngiliz askerini kurtarmak için. İngiliz askeri yaralanmıştı sırtından. Ölmesin diye çırpınıyordu mehmetçik. Anasının ona hediye ettiği son varlığı vardı. O da cephanelik. Babasından ona kalmıştı ama o İngiliz askerini kurtarmak için onu feda etmişti. Sıkıca sardı, sarmaladı. Üşümesin diye kol kanat gerdi. Savaşta bile böyle bir an görülmemişti. Türk askeri titrerken soğuktan hayatını kurtardığı için masum masum gülümsüyordu. İngiliz askeri ona minnettarlık duymuştu. Arkadaşı seslenmişti “Mehmet, Mehmet çabuk oradan uzaklaş, düşman ölüm yağıyor.” Genç mehmetçik son kez selamladı arkadaşını. Tam kalkıyorken arkadan vurdular onu. İngiliz askeri bağıırıyordu “Hayır, o benim hayatımı kurtardı, yapmayın kıymayın ona.” Ama dinlemediler onu. İngiliz askeri hıçkırıklara boğulmuştu. Mehmetçik son nefesini verirken dudaklarından şu sözler döküldü. “Ben anamı bir hilal uğruna kaybettim. Onu yaşatacak olan bizim bu savaşı kazanmamızdır.” O anda başı yere düştü.

ALEYNA AYGÜN

KATIK

Başında yıpranmış kasketi, üzerinde kendisinden daha uzun ömürlü ceket ve renkleri birbirine karışmış erkek şalvarı, şu potur dediklerinden. Çingene, cadde ortasında yağın kara aldırış etmeden elindeki şemsiyeleri dağıtıyordu yoldan geçenlere. Soran olursa kendisine “Tanrı’nın rahmetinden kaçılmaz.” diyor. Yine açmıyor elindeki şemsiyelerden birini. Aynı cadde üzerinden iki sevgili geliyor ücretsiz dağıtılan şemsiyeleri görür görmez. Çingene kaşlarını kaldırıyor olumsuz mizacıyla. Kekeme dilinden dökülüyor sözleri “Siz ıslanın da... Erimeyin.” Gençler birbirlerine bakıp devam ediyorlar yollarına. Yağın lapa lapa kar ceketin, kasketin üzerini beyaza bürüyor. Sanki Sayın Tanrı adamın saflığı yüzüne vursun istemiş gibi kar taneleri yüzüne çarpıyor.

Elindeki kırmızı naylondan şemsiyenin tahtadan, kıvrık sapını tutuyor gelen geçene uzatıyordu. Şu kış günü şemsiyeler çabuk tükeniyordu ama insanlar hayatın temasıyla bazı bazı görmüyorlardı bile onu. Elindeki son şemsiyeyi de mavi kumaştan, ceviz ağacından cilalı sapıyla parıl parıl parlayan şemsiyeyi de karların yanaklarını ıslattığı kara gözlü kısıcak boylu bir çocuk aldı. Koşarak uzaklaştı karşığı çakıllı yola doğru. Elinde dağıtacak şemsiyesi kalmayınca o da karşığı çakıllı yola doğru yürümeye başlamıştı. Elleri soğuktan kıpkırmızı olduğundan montunun cebine soktu. Beyaz yünden örülmüş atkısını soğuktan morarmış burnuna çekti. Sarındı montuna iyice. Ana rahmindeki cenin gibi iki büküm yürümeye koyuldu. Çakıllar her adım atışında kolları bilezik dolu yeni gelin gibi şıkırdıyor, küçük taşlar hafiften oynaşyordu. Azıcık ayağına batıyordu çakıllar. Ayakkabılarının tabanı da iyiden iyiye erimişti. Barakasının olduğu sokağa saptı. Seviyordu barakasını. Küçük selvi ağaçları yer yer de gürgenlerin olduğu bir bahçenin kenarından geçti. Bu boş arsada üreyebilmişti ancak ağaççıklar. Artık kullanılmayan bir arsada rastlanıyordu böyle güzelliklere. Duvar diplerinde küçük kar çiçekleri çıkmış kışın geldiğinin habercileri olarak el sallıyordular gelen geçene. Yol artık toprağa dönüşmüş çakıl yerine yumuşacık toprağa bırakmıştı. Çakılların ayağına batmasından da kurtulmuştu. Mahallesi seviyordu. Ama ona bakarak fısıldaşmalar, geçerken yoldan baştan aşağı süzmeseler... Yoksa mahallesi ağaçlarıyla, kedileriyle, köpekleriyle şirin bir yerdi. Sokağın az ötesindeki ekmek fırınına girdi. Yumuşacık ekmek kokusu, sıcacık simitler iyice aç olduğunu hatırlattı. Küçük bir somun ekmek aldı. Ekmeğin sıcaklığı elini yakarken göğsüne bastırıp ekmeği. Sanki ekmeğin sıcaklığı hırıltısını geçirirmiş gibi. Ekmeğin parasını elindeki iki kuruş bozuklukla ödeyip çıktı sıcacık fırından. Toprak yoldan barakasına doğru ilerledi. Barakanın önüne gelmişti. Demir bir levhadan yapmıştı duvarları. Sonrada sonsuzluk mavisini boyayıp tavanı da tahta bir suntaıyla kaplamış yapıvermişti barakasını. Tahtadan bahçe kapısını itti. Keskin bir ciyaklamaya benzeyen bir gıcırtyla açıldı kapı. Bahçenin taş basamaklarına bastı. Kel toprağın tepesi hafif hafif çimlenmeye yüz tutmuş kışın dondurucu soğuğuyla donup kalıvermişti. Taş basamaklardan kapının önüne geldi. Altı delik tahta kapının kilidini söktü içeri girdi. Kapının girişindeki koyun postundan kilime basmasıyla eve her gelişinde duyduğu huzuru hissetmiş yüzü aydınlanmıştı. Elindeki ekmeği odanın sağ köşesindeki tahta masaya bıraktı. Üstündeki eski montundan, yün atkisından seri hareketlerle kurtuldu. Kapının girişinde artık ayakta zor duran askılığa astı. Askılık sallandı ileri geri devrilecekmiş gibi. Askılığın ayaklarının denk olmadığını fark etti. Askılığın yanındaki odun kovanından küçük bir parça odun alıp askılığı denkleştirdi. Sonra da askılığın yanından da kutunun içindeki odunları sobaya attı ve kibriti çaktı. Yanıverdi çıtır çıtır odunlar. Sıcacık oldu barakanın içi. Tahta kapının altındaki delikten bir pati uzandı. Kapıya birisi vurdu pıtır pıtır. Hemen kapıyı açtı. Köpek kapıda duruyordu. Pıtır pıtır kuyruğunu sallayarak. Masadan fırından aldığı ekmeğin büyük bir parçasını koparttı ve küçük parçalara böldü. Uzun zamandır böyle yapıyordu. Bu sevimli hayvancığı bir kere beslemişti. Şimdi o da her gün geliyor karnını doyurup gidiyordu. Parçaladığı ekmekleri sanki dua edermiş gibi birleştirdiği avuç içlerine koydu. Köpek kuyruğunu yere kırbaç gibi vurarak ekmekleri yedi. Bir güzel de yaladı, temizledi çingenenin elini. Keskin bir havlama kopardı teşekkür edermişçesine ve yavaş yavaş ayrıldı kapının yanından. Çingene de kapıyı yavaşça örttü. Dünden kalan kuru ekmekleri astığı bez torbayı teneke duvardan aldı. Sobada ısıttığı süte doğradı. Öbek öbek buluttan dumanlar çıkaran süt ekmekleri yuttu. Çingene de tahta masaya oturup iştahla kaşıkladı sütü. Biraz da şeker kattı sütlü katığına. Köpeğe verdiği ekmekten kalanı da yarım yerdi belki. Sıcak süt yaşlı boğazından yavaş yavaş inerken yavaş yavaş çiseleyen yağmur plastikten örttüğü pencerelere vuruyordu. ”Şimdi insanların şemsiyeye ihtiyacı vardır belki...”

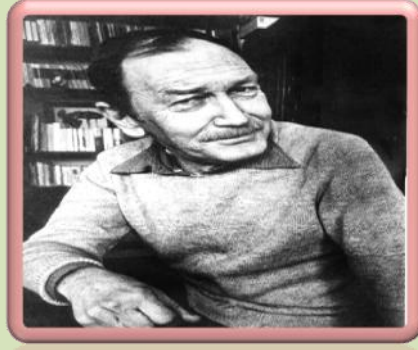
EYLÜL CEMRE DEMİREL

KÖPEKÇE MUTLULUK

Yaşamak
Ne anlamsız şey
Kahrolası hava burun deliklerimizden aşağı
Kalbimiz sarsılmaz bir ritimle
Gergin derili bir davul misali
Göğüs kafesinde
Adi kanımız kahpe damarları
Bir ileri bir geri
Tepiyor damarları
Göz kapaklarımız kapanıp açılıyor
Saniyede bir
Bir yerlerde patlıyor bombalar
Tepemize iniyor
Et parçaları
Kucağına almış denizler
Uyutuyor ninnisiyle bebekleri
Elini uzatıyor
Al yanaklı kızın teki
Tel örgülerin arkasındaki babasına
Kadınlar sokakta yürürken
Özgürce
İstismara uğrayabiliyor
Adamın tekinden
Darağaçları meydanlarda
Boyunlarında ipile sallanıyorlar
Gencecik bedenler
Oluk oluk
Kanlar meydanlardan akıyor
Damarın teki kesilmişçesine
Kücücük bebek kafaları
Ağaçların boynunda
Sokakta bir adam
El açmış dua edermişçesine
Saçı sakalı karışmış
Mosmor gözlerinin altı
Elleri titrek
Uzatırken insanlara
İnsanlar yatıyor
Sokakların koynunda
Kapkara
Nasırlaşmış
Eller
Kapkara yüzler
Kömür karası gözlerle
Biz de kahrolası havayı
Adi ciğerlerimize indiriyoruz
Yaşıyoruz ya
Mutluyuz köpekçe
Yaşıyoruz ulan
Yaşıyoruz işte.

EYLÜL CEMRE DEMİREL

BİR ÖMÜR SEVİLEN KADIN

Nadir karşılaşılan bir öykünün sıra dışı kahramanları olan üç yakın arkadaşlardı. Üçü de şairdi ve üçü de aynı kadını sevdi. O kadın Cemal Süreya tarafından sevilen, Turgut Uyar tarafından ömür verilen, Edip Cansever tarafından ölene kadar beklenen Tomris Uyar'dı.

Tomris ve Cemal Süreya tanıştıklarında ikisi de evliydi ve ileride "Edebiyat tarihimizin en verimli aşkı" olarak anılacak bir ilişki için eşlerinden ayrıldılar. Beraber yaşadıkları üç yıllık süreçte Süreya en güzel aşk şiirlerini onun için yazdı. Hatta her gece arkadaşlarıyla gittiği meyhane sohbetlerinden de onun için vazgeçti.

Birgün Tomris; "Neden eskisi gibi dışarı çıkıp arkadaşlarınla birlikte olmuyorsun?" diye sorunca Cemal Süreya sonraki günlerde hep geç geldi. Geç kaldığı akşamlardan birinde örtü silkelemek için pencereyi açan Tomris, apartmanın girişinde oturan Cemal'i gördü. Meğer ünlü şair her akşam iş çıkışı eve geliyor ama aşağıda oturup gecikiyordu. Tomris Uyar bu davranışa "Şahsiyet Rötarı" adını koydu.

Tomris, Cemal'e olan aşkını şöyle anlatmıştı: "Beni bıraktı ama rahat edemedi. Ona göre bana sahip olunamazdı."

Tomris'i sevenler arasında en şanslı olanı Turgut Uyar'dı. Çünkü kendi deyimiyle "Uzaktan sadece hayalini kurmaktansa, yanındaki gerçek mutluluğu kelimelendiremese de olur bahtlılığı" nı yaşıyordu. Turgut Uyar evlilik hayatında bir süredir yaşadığı tedirginlik ve uyumsuzluk nedeniyle yedi yıldır şiir yazmıyordu. O sıralar Tomris Uyar'la mektuplaşıyorlardı. Tomris Uyar adeta ilham perisi olarak Turgut'a yeniden şiir yazdırdı.

Tomris, Turgut Uyar'ı "Turgut, her an elinden kaçıracaktım gibi gereksiz bir kaygıyla yıpranacak; ben de hiçbir rekabetin söz konusu olmadığı bir alanda, boyuna birinci seçilmekten yorulacaktım." şeklinde anlatmıştır.

"Bir bozuk saattir yüreğim, hep sende durur
Zamanı durdururum yüreğimde,
Sensiz geçtiği için,
Akrep yelkovana küskündür.
Şu bozuk saat çalışsa benim için ölümdür."

Edebiyat dünyasında çok iyi bilinen bir gerçek Edip Cansever'in Tomris Uyar'a olan hayranlığıydı. Cansever hayranlığını her yıl bıkmadan Tomris'in doğum gününde yayınladığı şiirlerle anlatmıştır.

Şair ona bir yaş değiştirme töreninde "Bir adın vardı senin, Tomris Uyar'dı." diye seslenmiştir. "Adını yenile bu yıl ama bak Tomris Uyar olsun gene"

Edip için şunları söylemiştir Tomris Uyar; "Sevgililik ya da aşk duygusu zamanla yara alabiliyor, örselenebiliyor, bitebiliyor. Bitmeyen tek aşkın gerçek ve lirik bir dostluk olduğunu Edip Cansever öğretti bana."

Cansever'in bir peçeteye yazdığı "Tomris rakıyı çok severdi, bense onu..." dizesi dilden dile dolaşmıştır.

Üç büyük şairin de şiirlerini yönelttiği Tomris Uyar "İkinci Yeni" şiir akımının öncülerinin ilham kadınıydı.

BENGİSU AYAR / ZEYNEP KAAAN

DÖNME DOLAP

Neydi bizi çocuk yapan
Saatlerce kuyruğunda beklediğimiz
O sıcak pide miydi
Yoksa iki dudağımız arasında eriyen
pamuk şeker miydi
Ya da toz pembe hayallerimiz miydi

Neydi bizi çocuk yapan
Annemizle yaptığımız terlik savaşları mıydı
Yoksa terliğin acısıyla
Yine anne diye ağlayışımız mıydı

Neydi bizi çocuk yapan
Yatağımızın başucunda nöbet tutan
bayramlıklarımız mıydı
Yoksa bayram kahvaltılarındaki
Yumurta tokuşturmalarımız mıydı

Neydi bizi çocuk yapan
Küçük Prens mi
Pinokyo mu
Cin Ali mi yoksa Ayşegül müydü

Neydi bizi çocuk yapan
Dar sokak aralarında oynadığımız
Saklambaçlar mıydı
Yoksa gökyüzüne kadar uçuran
Zincirleri paslı salıncaklar mıydı

Neydi bizi çocuk yapan
Hababam Sınıfı'ndaki ,
İnek Şaban'ın kocaman gülüşü mü
Güdük Necmi'nin tatlı kurnazlığı mı
Hafize Ana'nın merdivenlerden koşarak inışı mi
Yoksa Kel Mahmut'un Hababam Sınıfı'nı
Her şeye rağmen katıksız sevişi mi

Neydi bizi çocuk yapan
Babamızın yanağına kondurduğumuz
Masum buseler miydi
Ya da gözlerimizden yağmurların boşandığı gecelerde
Elleriyle yağmurları durdurması mıydı

Neydi bizi çocuk yapan
Neydi sahi ,
Hepsi bizdik aslında
Zaten çocuk olmak da bu değil mi
Kollarını iki yana açıncai
Arasına dünyayı sığdırabilmekti
Çocukluk...

BUSE ATİK / YAĞMUR ÖZCAN

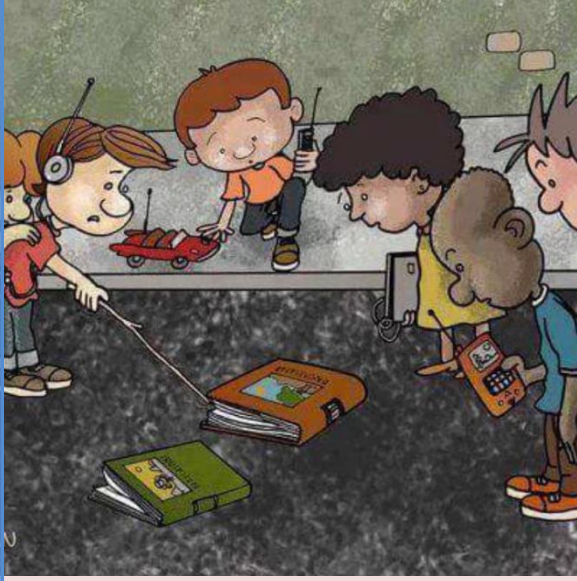
TANRI'NIN AJANI

Başında yıpranmış kasketi, üzerinde kendisinden daha uzun ömürlü ceket ve renkleri birbirine karışmış erkek şalvarı, şu potur dediklerinden. Çingene, cadde ortasında yağın kara aldırış etmeden elindeki şemsiyeleri dağıtıyor yoldan geçenlere. Soran olursa kendisine “Tanrının rahmetinden kaçılmaz.” diyor, yine açmıyor elindeki şemsiyelerden birini. Aynı cadde üzerinden iki sevgili geliyor ücretsiz dağıtılan şemsiyeleri görür görmez. Çingene kaşlarını kaldırıyor olumsuz mizacıyla. Kekeme dilinden dökülüyor sözleri “Siz ıslanın da... erimeyin.” Gençler birbirlerine bakıp devam ediyorlar yollarına. Yağın lapa lapa kar ceketin, kasketin üzerini beyaza bürüyor. Sanki Sayın Tanrı adamın saflığı yüzüne vursun istemiş gibi beyaz kar taneleri yüzüne çarpıyor.

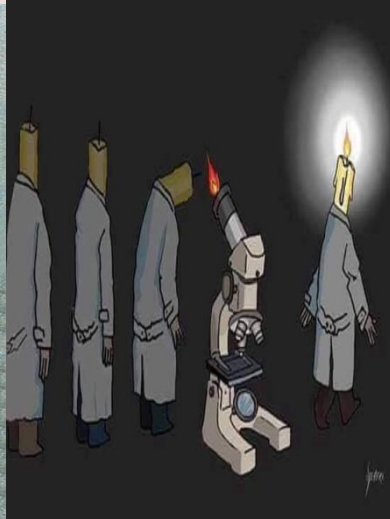
Karşıdan bir çocuk geliyor. Ama halini göreseniz çocuk demeye utanırsınız. Çocuk deyince akla süslü püslü eşyalar ve oyuncaklar gelir. Fakat onun bunlarla hiçbir alakası yok. Yaşına göre uzun ve ince olan çocuğun üzerinde bu havada yalnız bir kazak ve pantolon var. Pantolona pantolon demek için bin şahit lazım. Dizlerinin her tarafı sökülmüş, bir tarafı diğerinden daha uzun ve rengi solmuş bu şeye pantolon diyorlarsa, normal pantolonlara yazık. Çocuğun ayakkabısı ise öyle bir haldeki, içindeki uzun ve kalın parmakları neredeyse özgürlüklerine kavuşacaklar. Başını önde kederli kederli yürümektedir. Adam ise kendisini ne zaman fark edecek diye gözlerini çocuğa dikmiştir. Çocuk bakış açısına giren kaba ve eski siyah botları görünce durmak zorunda kaldı. Çünkü bir radım daha atarsa adamın ayağını ezecekti. Başını kaldırdığında göz göze geldiler. Ne adam bir şey dedi ne de çocuk. Adam çocuğun yüzüne, çocuk adamın elindeki şemsiyelere bakıyordu. Bu öyle bakmalardan değildi işte. Bu şemsiye için ne kadar para biriktirmeye çalışmışsa da bir türlü şemsiye alamıyordu kendine. Oysa bu soğuktan ve karlardan az da olsa rahata kavuşmak ne güzel olurdu. Adam elindeki şemsiyelerden birini çocuğa uzattı. Çocuk birden acaba başkasına mı veriyor diye etrafına bakındı fakat sokak ıssızlaşmış, ikisinin nefes seslerinden başka tek bir ses yoktu. Sonunda eline aldı ve adama döndü: “Neden” dedi. “Burada insanlar genelde bizim gibileri yok sayarlar ama siz bana şemsiye uzatıyorsunuz. Bana vermeden önce kendiniz için açsanız ya.” Adam çocuğun dediklerine güldü: “Tanrının rahmetinden kaçılmaz evlat. Benim şemsiye açmamamın nedeni Tanrının bu karı yağdırmasının bir nedeni olduğunu düşünmemdir. Karın rengini sorsam hiç şüphesiz beyaz dersin değil mi? Benim düşüncem, O insanların içindeki kötülüklerin az da olsa yok etmek için kar yağdırıyor. Dünyadaki insanlar biraz daha insanlaşsınlar ve biraz daha adaletli olsunlar diye böyle bir mucize oluyor. Sana bir aptal, bir deli ve manyak olarak görülebilirim. Eğer öyleyse o şemsiyeyi bana geri ver ki bu kar seni biraz temizlesin. Yanlış analama manevi olarak bahsediyorum. Çünkü diğer insanların düşüncelerine saygı duymamak adaletsizliği doğurur. Şemsiyeyi geri ver ki bu dünyadan bir katili daha kurtarayım. Her gelene şemsiye vermem bilir misin? Yüzünden anlarım nasıl biri olduğunu. Fakat nedense senin hakkında karar vermekte güçlük çekiyorum. En iyisi sen kendin karar ver. İnsanı en iyi yalnız kendisi tanırmış çocuk. Seçimini yap.” Çocuk şaşkınlıktan hiçbir şey diyemiyor fakat düşünceleriyle bir savaşa hazırlanıyordu. Çok istediği şey, işte önündeydi fakat adamın dedikleri? Sonra birden zihninde tanık olduğu anlar canlandı. Yaşlı bir amacanın soyulması, küçük çocuğa tecavüz, sokaklarda aç gezen onca çocuk, bir bir belirdi zihninde. Sonra kararını hiç düşünmeden verdi. O bu insanlar gibi canı olmayacaktı. Eğer içinde bunları yapmayı düşünecek en küçük kötülük bile varsa onlardan şimdi kurtulmalıyım diye düşündü. Sonunda adamın elindeki tüm şemsiyeleri alıp en yakın çöpe attı ve: “Bu dünyadaki tüm şemsiyeler yok edilmeli.” dedi.

ZEYNEP DİKMEN

RESİMLERİN DİLİ

Çocuklara kitapları anlatın. Aksi takdirde çocukları kaybedeceğiz.

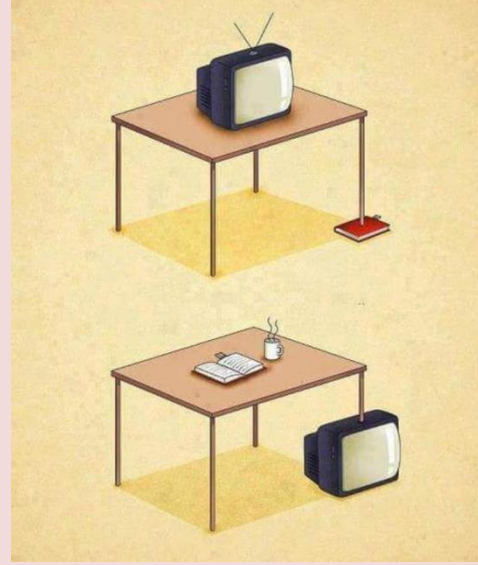

Çoğu zaman mekan karanlık değildir.

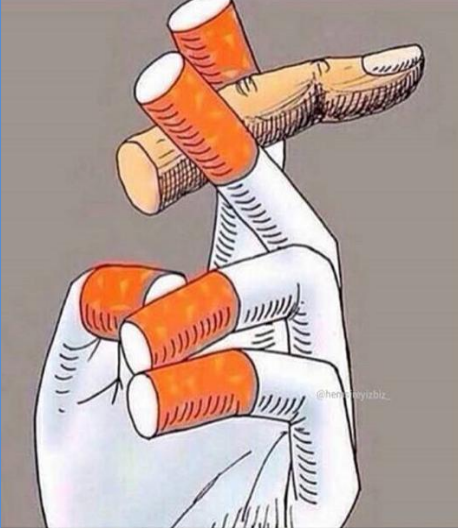
Karanlıkta kalmak tercih edilir. Buyrun sizi aydınlığa alalım.

Farkına varın ! Doğa bizi terk ederse yaşayan bir insan ırkı nasıl bulunacak ?

Bağlanmayacaksın bir şeye öyle körü körüne. O olmazsa yaşayamamam demeyeceksin. Demeyeceksin işte. Yaşarsın çünkü !

Bu eller daha neler yapardı siz sigaraya mahkum etmeseydiniz ?

Dünyayı bir dakikalığına çocuklara verin ve güzelleşsin her şey.

DİLARA SÜVE

İLKLERİN ÜLKESİ: ASGARDIA

Paris'te düzenlenen bir etkinlikte tanıtılan Asgardia, tarihin ilk uzay ülkesi olmayı hedefliyor. Dünya yörüngesine gönderilecek olan uzay istasyonu ile proje başlayacak. Fakat projenin tamamlanması uzun yıllar alacak. Yaklaşık 100.000 insan kendi kural ve yasalarıyla bu ülkede yaşayabilecek. Asgardia, vatandaşların bağımsız ve özgür bir ortam sunuyor. Ayrıca Dünya'yı uzay çöpü, meteor gibi tehditlerden de koruması hedefleniyor. Ülkenin resmîyet kazanması Birleşmiş Milletler'e yapılacak olan başvuruya gerçekleşecek.

Vatandaşlık başvuruları internet üzerinden yapılabiliyor. Şu ana kadar yaklaşık 470.000 kişi vatandaşlık başvurusu yapmış durumda. Üstelik şimdiki vatandaşlıklarından vazgeçmek zorunda kalmayacaklar. Asgardia vatandaşlığı için başvuru yapılan ülkeler arasında Türkiye üçüncü sırada yer alıyor.

İsmi İskandinav mitolojisinde anlatılan Odin'in yaşadığı Asgard ülkesinden geldiği açıklandı. İskandinav mitolojisindeki Asgardia (Asgard) Odin tarafından yönetilen ve evrenin en yüksek seviyesinde bulunan dokuz alemde biri olarak geçiyor.

Proje, insan yapımı ilk uydu Sputnik'in 60. yıl dönümünde uydunun fırlatılmasıyla başlayacak. Siz de Asgardialı olmak istiyorsanız buradan başvuru yapabilirsiniz.

<https://asgardia.space/en/joi>

MELİKE BAŞ

KADİM SAVAŞLARIN EFSANEVİ SİLAHI: KILIÇ

KELİMENİN KÖKÜ

Kelime olarak Kılıç kırınçtan gelir. “Kır” kelimesine “-ınç” ekleyerek kırmak için kullanılan alet anlamına getirilmiştir. Orta Asya’da “l” ve “n” sesleri birbirine benziyordu. Zaman içinde Kırınç Kılınç’a dönüştü, daha sonraları aradaki “n” harfi de düşerek günümüzdeki halini aldı.

TARİH

Türk kılıcı ilk olarak Hunlar tarafından kullanılmıştır. Hun ordusunda yaya birimler için üretilen Kılıç’ın ilk hali kısaydı. Sonraları atlı okçularında kılıç kullanmaları gerektiğinden boyu uzatılmıştır. Kılıç’ı tarih boyunca Göktürk Kağanlığı, Avar İmparatorluğu, Bulgar Krallığı, Uygur Kağanlığı Selçuklu İmparatorluğu, Timur İmparatorluğu, Memluk İmparatorluğu, Osmanlı İmparatorluğu ve Orta Asya’daki Türk Hanlıkları tarafından kullanılmıştır. Genel olarak Kılıç tek taraflı, tek eller ve kavislidir.

‘Kılıç’ en önemli özelliklerinden biri ortasındaki hafif bükümü ve yalmanı ile darbesinin ve kesme gücünün oldukça fazla olmasıdır. Keskinlik konusunda hiç şüphesiz katana kılıcı ile yarışmaktadır. Rivayetlerde anlatılana göre tek vuruşta düşmanı ikiye böldüğü söylenir.

Göktürk döneminde ‘Kılıç’a karbon kaplı çelik ile desenler yapıldı ve ucuna yalman denilen keskin bir arka kenar eklendi.

Orta çağın başlarında, Orta Asya’daki Türkler Orta Doğu halklarıyla etkileşimleri sonucu İslam dinine geçiş yapmaya başladılar. Abbasi ve Emevî Devletleri altında hizmet veren gulmanlar sayesinde ‘Kılıç’ Orta Doğu kültürleri arasında yayıldı. Bundan önce Araplar ve Acemler düz kılıçlar olan saif, takouba ve kaskara’yı kullanıyorlardı.

Türklerin İslamiyeti kabulü boyunca, İslam ordularında en popüler kılıç türü ‘Kılıç’ oldu. Selçuklu İmparatorluğu İran’ı işgal ettiğinde ve Batı Asya’da ilk Türk Müslüman siyasi iktidarı olduğunda, ‘Kılıç’ baskın kılıç tipi haline geldi.

OSMANLIDA KILIÇ

Bıçağın genişliği, uzunluğun son %30’una kadar dar kalır ve bıçağın ucunda kalan kısım daha geniştir. Bu belirgin uca ‘Yalman’ denir. Yalman kılıcın kesme gücüne büyük katkı sağlar.

Üretiminde en iyi Şam çeliği kullanılmıştır. Osmanlı İmparatorluğu’nda Bursa, Şam ve diğer derbent bölgeler en popüler imalat merkezleriydi. Türk bıçakları Asya ve Avrupa’ya en önemli ihracat malı oldu. 18.yüzyılın sonlarına doğru şemşirler kullanılmaya devam edilsede ‘Kılıç’ bir evrim daha geçirdi; bıçak kısaltıldı, daha fazla kavis kazandı ve daha derin bir yalman ile daha genişledi. Bıçak ucunun yanı sıra bıçağın arkasına ayrı bir T şekilli kesit vardı. Bu ağırlık artışı olmadan bıçağın daha sert

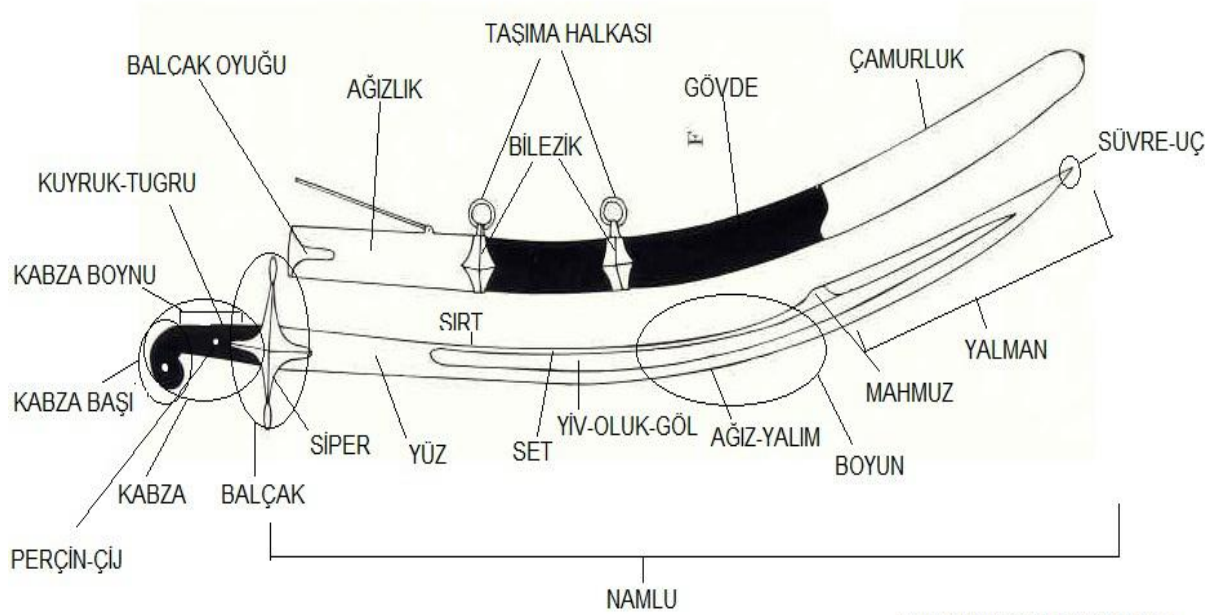
olmasını sağladı. ‘Kılıç’ doğasında bulunan eğriliği nedeniyle karşısındaki kişiyi itmek için kullanılabilirdi. Bu ‘Kılıç’a şemşir karşısında avantaj yarattı. Bu tür kılıca aynı zamanda pala da denilirdi.

‘KILIÇ’IN BATIYA YAYILIŞI

Osmanlı'nın balkanlara yayılma sürecinde, Yunanlılar, Ruslar, Ukraynalılar, Polonyalılar, diğer Slavlar ve Macarlar, Hazarlar, Peçenekler, Kuman ve Tatarlar gibi önceki göçebe Türkler ile karşılaşmalarından dolayı bu kılıç tipine yabancı değildi. Rus Kazakları ve Kafkas halkı göçebe Tatarlardan ‘Kılıç’ın bir varyasyonu olan Shaska’yı yaptılar. ‘Kılıç’ ilk olarak 15.yüzyıldan sonra szabla adını alarak balkan ülkeleri ve Macar hussar süvarileri ile popüler oldu. 17. Ve 18. Yüzyılda ‘Kılıç’ Avrupa’da yaygınlaştı. Napolyon Savaşları boyunca Mısır’ın Fransız istilası sırasında ‘Kılıç’ın güzelliği ve işlevselliği Avrupalıların dikkatini çekti. Daha sonraları ‘Kılıç’ Fransa ve İngiltere’de hafif süvari subayları için çok popüler hale geldi ve kıdemli subayların giyimi için şık bir kılıç haline geldi. ABD deniz piyadeleri polis memurları hala mameluke desen elbiseli kılıcı kullanıyor.

‘KILIÇ’IN BÖLÜMLERİ

TÜRK KILICININ BÖLÜMLERİ
PARTS OF A TURKISH KILIÇ

BERKAY KEREM DOĞAN

AZİZ NESİN

Aziz Nesin, 20 Aralık 1915'te İstanbul Heybeliada'da doğdu, 1924'te Kanuni Sultan Süleyman İptidai Mektebi'nin 3. sınıfına girdi.

“Çocukluğumu hiç yaşamadım. Çember çevirmedim, zıp zıp, bilye alamadım elime. Uçurtma uçurmadım. Hiç, hiçbir şey... Çocuk olmuş tek günüm yok yaşamımda...”

İki yıl Darüşşafaka Lisesi'nde okuduktan sonra, 1935'te Kuleli Askeri Lisesi'ni, 1937'de Ankara'da Harp Okulu'nu bitirip teğmen oldu. Son olarak 1939'da Askeri Fen Okulu'nu bitirdi. Bu dönemde bir yandan da Güzel Sanatlar Akademisi Süsleme Bölümü'ne devam etti.

“1926'da Darüşşafaka'nın giriş sınavını 100 çocuk kazanmıştık. Aklımda kaldığına göre okula 30 çocuk alacaklardı. Bahçede, merdiven dibinde kura çekiliyordu. Çocuklar gelip elini torbaya sokuyor: Boş!.. Boş!.. Boş!.. İlk doluyu ben çekmiştim. Şimdi düşünüyorum, acı acı düşünüyorum! Ya boş çekseydim? Belki okuryazar bile olamazdım, şimdi yoktum.”

1934 yılında çıkan Soyadı Kanunu'nda Aziz Nesin'e neden “Nesin” soyadını aldığı sorulunca şu cevabı veriyor;

“Herkes kendisine soyadını kendisi seçtiği için, insanların bütün gizli aşağılık duyguları ortaya çıktı. Dünyanın en cimrileri ‘Eli açık’, dünyanın en korkakları ‘Yürekli’, dünyanın en tembelleri ‘Çalışkan’ gibi soyadları aldılar. Her türlü yağmada hep sona kaldığım için, güzel soyadı yağmasında da sona kaldım. Bana, ortada böbürlenebileceğim bir soyadı kalmadığından, kendime ‘Nesin’ soyadını aldım. Herkes ‘Nesin’ diye çağırırdıkça ne olduğumu düşünüp kendime geleyim istedim.”

Mehmet Nusret Nesin olan isminin Aziz Nesin'e evrilmesinin de bir hikayesi var;

“Yıl, 1942... Üsteğmenim. ‘Aziz Nesin’ takma adıyla dergilere öyküler gönderiyorum. O sıra dünyadan haberim yok. O zamanlar, gazetelerde yazan askerlere üstleri iyi gözle bakmadıklarından, yazılarımı kendi adımla değil babamın adıyla, Aziz Nesin diye yazdım. Bu ilk takma adım gerçek adımla örttü, Nusret Nesin unutuldu..”

Aziz Nesin bitirdiği askeri okullar sonucu asteğmen olarak orduya katıldı. Askeri kariyeri "görev ve yetkisini kötüye kullanma" nedeniyle 1944 yılında son buldu. Askerden uzaklaştırıldıktan sonra bir süre bakkal dükkanı işletti. 1945 yılında Sedat Simavi'nin çıkardığı "Yedigün" dergisine girdi ve redaktörlük ve yazarlık yaptı.

“Yıl, 1944... Profesyonel yazarım artık, kalemimle geçiniyorum. Sedat Simavi'nin Yedi Gün ve Karagöz'ünde çalışıyorum. İyi ki mutlu bir tesadüfle asker olabildim de okuma olanağı elde ettim, hiç değilse böylece yazar olabildim. Yoksa yazar olmak isteyip olamamış, ama kendini yazar sanan, doyumsuzlukları ve aşağılık duyguları yüzünden o dünyanın en kötü insanlarından biri olacaktım. Yazar olayım diye, askerlikten kurtulmak için yıllarca çırpınışlar... 8 yıl doğu ve batı sınırlarımızda görev. O koşullar içinde havaya uyararak erkenden evlilik. Askerlikten mahkeme kararıyla çıkarılıp 3 ay 10 gün cezaevinde kaldıktan sonra, işsiz ve parasız kaldığım gün, zengin olma yoluna değil yazar olma yoluna girmiştim.”

1952'de İstanbul'da Levent'te bir dükkân kiraladı ve Oluş Kitabevi'ni açtı; Levent sakinlerine gazete dağıtma işini sürdürmekle beraber, iki küçük çocuğunun geçimini sağlayamayınca, 1953'de Beyoğlu'nda bir ortağıyla "Paradi Fotoğraf Stüdyosu"nu kurdu. 1954'te Akbaba dergisinde takma adlarla öyküler yazmaya başladı.

“Hayatım süresince boyum kadar kitap yazdım ama beni sevmeyenler buna da mazeret bulup onun zaten boyu kısaydı diyebilirler...”

1956 yılında İtalya'da (Bordighera'da) yapılan ve 22 ülkenin katıldığı Uluslararası Gülmece Yarışması'nda ilk ödül olan Altın Palmiye'yi "Kazan Töreni" adlı öyküsüyle kazandı. Ertesi yıl aynı ödülü "Fil Hamdi" adlı öyküsüyle ikinci kez kazandı. İlk ödülünü 1960 yılında devlet hazinesine bağışladı.

Nesin, 1966'da Bulgaristan'da yapılan uluslararası gülmece yarışmasında birincilik ödülü olan Altın Kirpi'yi "Vatani Vazife" adlı öyküsüyle kazandı. 1968'de Milliyet Gazetesi'nin açtığı Karagöz oyunu yarışmasında "Üç Karagöz" oyunuyla birincilik ödülü aldı. 1969'da Moskova'da yapılan uluslararası gülmece yarışmasında "İnsanlar Uyanıyor" adlı öyküsüyle Krokodil birincilik ödülü, 1970'de de Türk Dil Kurumu'nun oyun ödülünü "Çiçü" adlı oyunuyla kazandı. Eşi Meral Çelen'in önerisiyle 1972'de Nesin Vakfı'nı kurdu.

Vakıfta, her yıl belirli sayıda alınan kimsesiz ve yoksul çocukların bakım ve eğitimlerini üstlendi. Kitaplarının tüm gelirini vakfa bıraktı.

Hayatının bu dönemine sayısız kitap, şiir, ödül ve başarı sığdıran Aziz Nesin için 1990'lı yıllar bir yıkım getirdi. Hepimizin bildiği kanlı tarih 2 Temmuz 1993...

"Zaten gün içerisinde gerginlik şehrin belli yerlerinde iyiden iyiye tırmanmıştı. Akşam saat 5 sularında ise gözü dönmüş kalabalık Madımak Oteli'nin önündeydi. Önce yağmalama sonra ise 'yakın ulan yakın' sesleri ve tekbirlerle çevredeki araçlar ateşe verilmişti. Ateşin kızıllığı, dumanın siyahlığıyla birleşip çevremizi sarmıştı. Bu kaçınıcı öldürölüşüm bilmiyorum fakat ölüme en yakın olduğum anı artık görebiliyordum." Kendi tabiriyle "ölümden dönen" Aziz Nesin, 1995 yılında söyleşi yapmak için gittiği Çeşme'de kalp krizi geçirerek hayata gözlerini yumdu. Vasiyeti üzerine cenaze töreni yapılmadı ve Nesin Vakfı'nın bahçesine gömüldü.

"Bırak olmasın mezar taşımız, bir okul bahçesine gömsünler bizi çocuklar koşsun üzerimizde..."

Aziz Nesin'in kendisine özgü, yazım kurallarına uymadığı kelimeler

**beri, buçuk, aradabir, ara sıra, arayer, azbiraz, azçok, azkaldı, azkalsın, başüstüne, beribenzer, bibakıma, bibaşına, biçok, bidolu, bigün, bikaç, bikez, birara, bir arada, birdenbire, biriki, bisüre, bisürü, bir şey, bitakım, bitane, bitek, bitürlü, biyana, biyer, buyüzden, candarma, cıgara, çokaz, enaz, ençok, epiy, fotograf, gülegüle, hangibir, herhangi biri, herneyse, her şey, hertürlü, heryan, heryer, her zaman, hiçbir şey, hiç kimse, hoşgeldin, hoşbulduk, İstanbul, ikidebir, işgören, kravat, kimbilir, nağra, pek az, pek çok, sağol, Sivas, tiren, ya da ve yazıyla gösterilen her sayı bitişik*

HAZIRLAYAN: İSREN KASIRGA

NOVIEMBRE

Sanata bağlı bir grup genç... Buldukları konservatuvarı terk edip sokaklarda tiyatro yapmaya başlar. Onlar sanatın kalpleri değiştirebileceğine inanıyorlar. Hayalleri, istedikleri ve bir manifestoları var. Bu dünyayı değiştirmeye kararlılar. 22 Eylül 2003 tarihinde yayınlanan, yönetmenliğini Achero Mañas'ın yaptığı İspanya çıkışlı bir film olan Noveimbre, bir grup aktörün eylemci tiyatro felsefelerini konu alır.

Film, oyunculuk okulunda hayal kırıklığına uğrayan ve gerçek tiyatronun sokaklarda olduğuna inanıp sokaklara yönelen Alfredo Baeza'nın perspektifinden başlar. Alfredo, sanatın dünyayı değiştirebileceğine inanmaktadır. Özgür düşünceli arkadaşlarıyla bir araya gelip "Kasım" adını verdikleri tiyatro grubunu oluşturur. Bu grubun temel manifestosu para kabul etmemeleridir.

Metro, caddeler ve herhangi bir kamu alanında sanatlarını halka sunmaya başlarlar. Oyuncular yoldan geçenlerle iletişim kurarlar. İnsanlarla oyun oynar, şarkı söyler, kostümler giyip dans ederler, kendilerini ifade etmek için pek çok farklı yöntem denerler. İşler zaman geçtikçe ciddileşmeye başlar ancak polis malzemelerine el koyduğunda bile bu, grubu sadece daha fazla ateşler ve performansları gittikçe daha yüklü bir sosyal bilinç kazanır. Gerilim artar.

Alfredo'nun son sahnedeki replikleri, izlenilmese bile mutlaka okunmalıdır:

“Günümüzde sanat ve tiyatro gerçekten kokuşmuş bir halde. Doğru! Leş kokan genel kurul odaları, devlet memurları, ticaret, reklamcılık, tekdüzelik, rahatına düşkünlük, boş zaman, can sıkıntısı, bürokrasi ve yalan dolan! Bir tek sanat yok! Artık sadece sanat ticareti, sanat borsası ya da sanatı teşvik ticareti olacak. Bir başka banka hesabı daha, sayıları toplama sanatı.

Ama biz buna alet olmayacağız! Çünkü bizler... Özgürüz! Bizler sanatın kalpleri değiştirebileceğine inanıyoruz. Ve onlara güç verebileceğine... Sanat, insanlara yaşadıklarını hissettirebilir. Sanat, erkek ve kadının ruhuna erişebilir. Sanat, topluma şuur getirir. Bizleri daha iyi birer birey yapar. Sanat, evrensel olabilir. Sınırsız, her türlü dinden ve ırktan bağımsız.

Sanat, bir silah olabilir. Ama bir dekor asla!

HAZIRLAYAN:ZEYNEP SİMAY YENİCİ

DAĞ 2

Yönetmenliğini ve senaristliğini Alper Çağlar'ın yaptığı, Dağ filminin devamı olan DAĞ 2 Türkiye'de ve dünyada büyük ses getirdi. 2012 tarihinde serinin ilk filmi DAĞ vizyona girmişti. Ve 4 Kasım 2016'da da devamı olan DAĞ 2 vizyona girdi.

KONU

Askerlik süreleri bitmek üzere olan Oğuz ve Bekir Özel Kuvvetler Komutanlığı'na başvurmak isterler. Fakat ilk filmden hatırlayacağımız üzere Oğuz'un omzunda ve Bekir'in bacağında

sakatlıkları var. Daha sonra yine ilk filmde hatırlayacağımız Yaşar Yüzbaşı'nın yakın arkadaşı olan Veysel Oğuz ve Bekir'i eğitimlere alır. 6 yıllık disiplinli ve bir o kadar zor eğitimlerden geçtikten sonra ilk görev yerleri olan Irak'a giderler.

Operasyonun amacı terör örgütünün esiri olan gazeteci Ceyda Balabanı kurtarmaktır. Ceyda Balabanı teröristlerin elinden kurtardıktan sonra gittikleri güzergahta 2 Irak Türkmen teröristlerinin elinde olduğunu görürler. Göreve dahil olmamasına rağmen onları da kurtarıp yola devam ederler. Son geceyi bir köyde geçirmek isterler. Ama hesapta olmayan bir şey olur. Telsizde o gece buldukları köyün ertesi sabah teröristler tarafından yağmalanacağı istihbaratını alırlar. Timin Komutanı olan Veysel esas görevleri Ceyda Balabanı Türkiye'ye geri götürmek için köyden ayrılmak ister. Ama duygularına yenik düşer. Ertesi sabah Ceyda Balaban köydeki çocuklarla beraber planlanan yerden helikopterle Türkiye'ye gönderilir. Köyde kalan askerlerimizin tek isteği köyü vatan toprağı gibi korumaktır. Teröristlerin yaklaşmasıyla köyde çetin bir savaş olacaktır.

BİLMEMİZ GEREKENLER

Başrollerin de Çağlar Ertuğrul, Murat Serezli, Ufuk Bayraktar, Murat Arkın gibi önemli isimler yer alıyor.

İlk film 170.000 TL bütçeyle çekilmişken DAĞ 2 10 kat daha yüksek bir bütçe ile yani 1 milyon 700 Bin TL çekilmiştir.

DAĞ 2, Türk Sinema tarihinde karargah dışında taarruz tüfeği kullanılan ilk ve tek film olmuştur. IMDB'de 10 üzerinden 9.9 puan almıştır.

Filmde Türk Silahlı Kuvvetleri'nden alınan özel izinle gerçek ve Türkiye'de üretilen milli silahlar ve zırhlı askeri kara araçları kullanılmıştır.

Türkiye'de 4 Milyon kişi tarafından izlenerek 2016'nın en çok izlenen filmi olmuştur.

HAZIRLAYAN: SELMAN EMİN ERDEN

BLACK MİRROR

İlk bölümünü incelediğim **Black Mirror** dizisinin merakla beklediğimiz üçüncü sezonunun ikinci bölümü üzerine birkaç kelam etmek istiyorum bu sefer. Zira dizi yine ilk bölüm gibi yakın gelecekte -hem de epey yakın gelecekte- muhtemelen önümüze sürülecek bir konu ile karşımıza çıkıyor. Artırılmış gerçeklik.

Bir nevi bilgisayar oyunu ama daha derinden hissedebileceğimiz ve daha çok içinde olabileceğimiz bir bilgisayar oyunu düşünün. Oyunun içeriği korku. Yani bir korku oyunu ve amacı elbette kullanıcıyı korkutmak. Fakat oyun öyle gelişmiş ki, klasik korkutma yöntemleri ile değil, psikolojik yöntemler ile sizi korkutuyor. Bir nevi **sanal gerçeklik distopyası** olan ikinci bölümün hikayesi tam olarak bu; *sanal gerçeklikte en büyük korkularımızla yüzleşmek*. Hal böyle olunca oldukça ilginç ve katmanlı bir bölüm çıkıyor karşımıza. Sanal gerçeklik karanlığından insanın kapalı kutusu olan kabul etmek istemediği korkularına uzanan, uzun ve kıvrımlı bir yol izliyoruz. Yine çizgisini bozmayan bir Black Mirror bölümü olduğunu belirtmekle birlikte, bu çizginin çok da üzerine çıkmadığını ama gerilim ögesiyle farklı alanda etkilediğini belirterek detaylara iniyorum;

Modern Dünyanın Yalnız İnsanı

Hikayemizin kahramanı Cooper. Onu evden gezi çantasıyla gizlice çıkarken görüyoruz öncelikle. Sonra bir Avrupa turu yaptığını anlıyoruz ekrana gelen fotolardan. Gezisinin son durağı ise İngiltere. Burada bir barda Sonya ile tanışıyor. Sonya'ya kendisini anlatırken biz de yavaşça çözüyoruz Cooper'ı. Ailesindeki problemleri, annesiyle konuşmadığını, babasını alzaymırdan kaybettiğini öğreniyoruz.

Yani Cooper bize aslında modern dünyadaki yalnız insanı canlandırıyor. Samimi havası, espirili konuşma tarzı inandırıcılığını artırıyor ama hala sorununu nasıl çözeceğini anlayamıyoruz. Çünkü hala annesinin telefonlarına çıkmıyor.

Sonya'nın evinde kalan Cooper tam Amerika'ya dönecekken kartında bir sorun olduğunu öğreniyor ve parasız bir şekilde İngiltere'de kalıyor. Bu arada parasız kaldığında, ekstra para kazanmak için bölgedeki deneylere katıldığını Sonya'ya söyleyince, Sonya'nın da gazıyla büyük bir oyun şirketinin artırılmış sanal gerçeklik tabanlı korku oyunu testine katılmayı kabul ediyor. İşte asıl hikayesi de o zaman başlıyor.

Bizi Bizden Daha İyi Taniyan Program

Cooper oyun şirketine gidiyor ve teste katılıyor. Test için bir korku evine getirilen Cooper'a nasıl korkutulacağı ya da nelerle karşılaşacağı söylenmiyor çünkü oyun kişiye özel.

Şöyle ki; çip şeklinde enseye yerleştirilen küçük bir aygıt aslında beynin en küçük odacığına kadar girebiliyor. Bunu da Cooper'ın karşılaştığı korku öğeleriyle anlıyoruz. İşte dizinin ilk eleştirel alt metni de burada gizli. Korku kavramının organik hayatlara adaptasyonu söz konusu. Ve bunu bilinçsiz korkularımızı karşımıza çıkararak yapıyor bu sanal gerçeklik programı.

Örümcekle karşılaşan Cooper bundan korktuğunu kabul ediyor ama ortaokuldaki kabadayı çocuğun büyümüş halini görünce karşısında, ondan korktuğunu kabul etmiyor. Bu da bize korkuyu kabullenmenin avantajlarını ve dezavantajlarını gösteriyor. Çünkü Cooper "buradaki hiç bir şey bana zarar veremez zaten" rahatlığındaiken bile örümceği öldürme peşindeydi.

Bölümün sonuna doğru en büyük korkusu olan annesiyle yüzleşmeyi beklerken bir anda hafızasını yitirdiğini zannetmesi ise sanal gerçeklik programının Cooper'ı kendisinden daha iyi tanıdığının en büyük belirtisi. "anne" korkusunu en sona bırakan oyun Cooper'ı en güvenli alanında, Amerika'daki evinde bile korkutmayı başarıyor.

En Büyük Korkumuz İle Yüzleşirsek...

Şimdi asıl korku kısmına gelelim. Teste katıldığından beri Cooper'ın bir şekilde zarar göreceğini düşünüyordum ben de birçok seyirci gibi... Mesela sanal gerçeklik oyununda kapalı kalabilir, ya da güvenli denilen bu ortamda ölebilirdi.

Korku oyunun ikinci ve daha etkili kısmında işte bunlarla karşılaştık aslında biz de Cooper gibi... Sonya'nın eve gelip "kandırıldım" demesi, sonra da kartını kendisinin hacklediğini ve onu buraya yine kendisinin sürüklediğini ima etmesi ve bunun üzerine onu öldürmeye çalışması sadece Cooper'ın değil aslında izleyicinin de bilinçaltındaki bir korkuydu. Hiç tanımadığı birisiyle tanıştığı gün evine gidip onunla kalacak kadar sosyal olan Cooper aslında bilinçsiz bir şekilde korku evinde Sonya ile girdiği diyalogun oluşabilme ihtimalinden hep korkmuş meğerse. Ve kabul ediyorum ben de böyle bir sahneyi bekledim izlerken hep...

Sosyal fobi tabanlı bu sahneden sonra korku oyunundan iyice rahatsız olan Cooper oyundan çıkmak istiyor. İkinci büyük korkusuyla da burada karşılaşılıyor. Sanal gerçeklik oyunu beyin hücre köküne yerleşmiş ve anılarıyla oynayacak kadar beynine girmiş karakterimizin. Oyun kurucusu Shou Saito, Cooper'dan özür diliyor ve "bunu da diğerlerinin yanına koyun" diyor. İzlerken "Aha işte biliyordum ben bunun böyle olduğunu" dememe kalmadan Cooper oyundan çıkıyor. Tüm bunların bir oyun olarak kalmış olmasından memnun bir şekilde İngiltere'den ayrılıp Amerika'nın yolunu tutuyor. Fakat her şeyin bitmediğini annesiyle karşılaşmasından anlıyoruz. Kendisini oyun sırasında geliştiren sanal gerçeklik korku oyunu Cooper'ın en büyük korkusunun annesiyle tekrar konuşamamak olduğunu farketmişçesine bunu artık yapamayacağını ona gösteriyor.

Yine tam da bu sırada Cooper'ın aslında ilk odadan hiç çıkmadığını tüm bu yaşananların oyunun tamamı olduğunu öğreniyoruz. Üstelik 0.04 saniyede yaşandığını... Oyun sırasında çalan telefonunun sinyali bozmasıyla Cooper en büyük kabusunu yaşarken ölüyor. Ağzından çıkan son cümle ise "anne" oluyor.

Sosyal fobiler üzerinden aile kavramına göndermeler yapan bölüm, kişinin yalnızlığından da dem vuruyor. Yani Black Mirror yine eleştirel anlamda standart puanını topluyor. Eh bana da yeni bölümü izlemek düşüyor.

KİŞİSEL YORUM :

Diziye başlamadan önce sosyal medyayla fazla içli dışlıydım bu artık olumsuz yönde beni etkiliyordu herhangi bir sosyal hesabımda hiç durmadan aralıksız 3 saat boyunca telefonu elimden bırakmadan vakit harcıyordum. Buna çözüm yolu olarak telefonumu satmak gelmişti aklıma ama ona çoğu zamanda da ihtiyacım oluyordu .Ödevlerim olsun, araştırmalarım gündemi takip etme gibi ihtiyaçlarımı da karşılıyordu çünkü Yine çareyi internette bulmuştum ve karşıma bu dizi çıktı aslında ilgimi çekmemişti ilk başlarda daha sonra dizinin vermek istediği mesajı alınca bir hafta etkisinden çıkamadım, her bölümü farklı konuyu ele alan ama her seferinde aynı anafikiri sunan teknolojinin gelecekteki gençlere,insanlara olumsuz etkiler tramvatik bir şekilde etkileyeceğini insanların insanlıktan çıkıp gitgide robot haline gelmeye başlayacağını ve daha birçok şeyi konu alan bu dizi bende çok büyük değişiklikler yarattı ve şiddetle tavsiye ederim..

BUSE NUR KILIÇ

ATA SPORUMUZ :YAĞLI GÜREŞ

Yağlı güreş, geleneksel bir Türk sporudur. Güreşçiler vücutlarına yağ sürerek güreştikleri için bu şekilde adlandırılır. *Er Meydanı* denilen alanlarda yapılır.

Güreşçilerin vücutlarının yağlanması nedeni ile birbirlerini tutmaları zorlaştığından, büyük güç ve ustalık gerektiren bir spordur. Bugün resmî müsabakalarda yer alan Serbest ve Greko-Romen güreş türlerinin dışında, sırf millî geleneklerimiz arasında yer alan yağlı güreş ise, Türklerin Anadolu'dan Rumeli'ye geçtikleri tarihten beri memleketimizde yapılagelen bir güreş türüdür. Bugün, yurdumuzda yağlı güreş, düğünlerin, panayırların, mola veren askerî birliklerimizin en önemli eğlencesidir.

Her yıl, haziran ayında Edirne'nin Sarayıçi mevkiinde yapılan tarihî Kırkpınar güreşleri, Süleymân Paşa komutasında, bir gece Çanakkale Boğazı'nı geçerek, Gelibolu'ya çıkan ve Rumeli fetihlerine katılan Müslüman kırk Türk yiğidinin hâtırasını anmak gâyesiyle yapılmaktadır.

Osmanlılar zamanında saray dışında yapılan güreş müsabakaları; panayırlarda, düğünlerde, bir hayır kurumu yararına veya bu işi meslek edinmiş kişilerin özel yer ve salonlarında yapılırdı. Ayrıca düğün ve Ramazan güreşleri adı altında düzenlenen etkinlikler de yapılmıştır. Buna örnek: Koca Yusuf, Büyük Cemre, vb.

Yağlı güreşlerin tarihi 4500 yıldan öncesine uzanmaktadır. Bulunan en eski kanıtlar M.Ö. 2650 yılına aittir. Antik Mısır'a ve Asur Krallığı'na ait buluntular yaklaşık olarak aynı döneme aittir. Efsaneye göre 1346 yılında Orhan Gazi'nin Rumeli'yi ele geçirmek için düzenlediği seferler sırasında, büyük oğlu Süleyman Paşa 40 askerle Bizanslılar'a ait Domuzhisar'ın üzerine yürür. Baskınla burasını ele geçirirler. Öteki hisarların da ele geçirilmesinden sonra, 40 kişilik öncü birlik geri dönerler ve şimdi Yunanistan'ın topraklarında kalan Samona'da mola verirler. 40 cengaver burada güreşe tutuşurlar. Saatlerce süren güreşlerde, adlarının Ali ile Selim olduğu rivayet edilen iki kardeşin bir türlü yenişemedikleri görülür.

Daha sonra bir Hıdrellez gününde, Edirne yakınlarındaki Ahıköy çayırında aynı çift yeniden güreşe tutuşurlar. Bütün bir gün güreşmelerine rağmen yine yenişemeyen kardeş pehlivanlar, gece boyunca da mum ve fener ışığında mücadelelerini sürdürmeye devam ederler. Ancak solukları kesilerek oldukları yerde can verirler.

Arkadaşları onları aynı yerdeki bir incir ağacının altına gömerek oradan ayrılırlar. Yıllar sonra ise aynı yere gittiklerinde iki pehlivanın mezarlarının bulunduğu yerde gür bir pınar görürler. Bundan sonra halk orada yatanların anısına o yöreye, "Kırkpınar" adını verirler.

I. Murat, Edirne'nin alınmasından sonra Edirne'de güreşçiler tekkesi kurmuş ve bundan böyle de her sene güreş yapılması bir gelenek haline gelmiştir.

Bir başka iddiaya göre ise Kırkpınar Güreşleri'nin tarihçesi çok daha öncesine dayanır. M. Atıf Kahraman'ın aktardığına göre Sarı Saltuk Bizans'ın ve Bulgarların içinde bulunduğu karmaşadan yararlanarak 1261'de Edirne'yi de Bulgarlardan aldı. Sarı Saltuk 40 yıl Edirne'de kaldıktan sonra Dobruca'ya gitmek zorunda kaldı ve burada vefat etti. Bunun üzerine Bizans hükümdarı Andronikos, oğlunu Edirne'ye vali yaptı. Bu iddiaya göre kendisi de bir pehlivan Kırkpınar, Edirne'yi Ortaköy'e bağlayan 35 kilometrelik yolun üzerinde, Simavina (Samona) ile Sarı Hızır Köyleri arasında bulunan ve Balkan Savaşından sonra Yunanistan sınırlarındakalan Nazif Ağa tarlası da denilen çimenlik bir yerin adıdır. Bu alanın bir tarafı Topçu Ali Ağa'nın tarlası, bir tarafı çayırılık, bir tarafı Tikio'lu Recep Ağanın tarlası, bir tarafı Çilingiroğlu'nun sebze bahçesi ve bir tarafı da Kırklar çeşmesidir.

Balkan Savaşları ve I. Dünya Savaşı sonunda Kırkpınar Güreşleri Edirne ile Mustafapaşa yolu arasındaki "Virantekke" denilen yerde düzenlenmiştir.

Güreşler, 1923 yılından itibaren Edirne'nin "Sarayıçi" denilen bölgesinde yapılmaya devam etmektedir.

KUTAY ÖRÜK

REMZI YAPICI SOCIAL SCIENCES HIGH SCHOOL ENGLISH CORNER

“Teachers: the new generation will be your devotion.”

“Öğretmenler, yeni nesil sizin eseriniz olacaktır.”

Mustafa Kemal ATATÜRK

THE ART NIGHT

As being talented students of Remzi Yapıcı Social Sciences High School, here is our Art Night.

There were lots of funny and meaningful moments that we had. We shared this wondrous moments with our students , parents and teachers.

ATATÜRK'S DEATH ANNIVERSARY

In Turkish ages Atatürk had a breakthroughing and a deep effect. It has effected the future ages as much as his own age.

Being in a exclusive place in Turkish history is coming from being a nation savior and a hero for no doubt.

In Atatürk's Week, our students made a Atatürk Corner in their classrooms and captured some short films.

THE SPRING FESTIVAL

To celebrate the spring arrival before the exams, we have made lots of things together and had a lot of fun.

Our school band played some songs for us, we jumped over the fire and there were funny challenges.

KAMERCAN BORAZAN

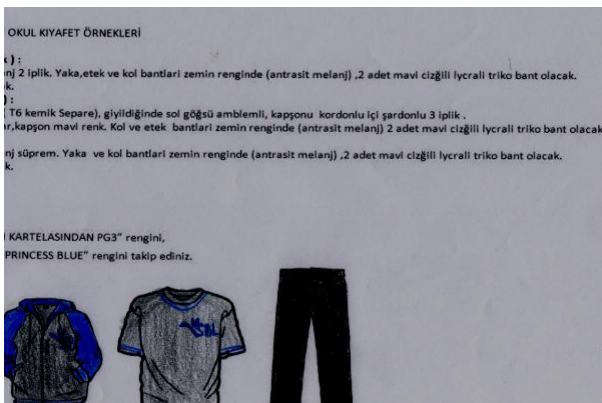
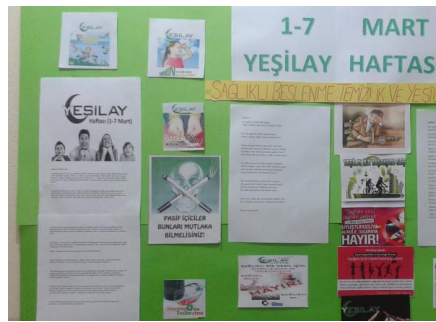
TÜRKÜ TÜRKÜ TÜRKİYEM

e-Twinning projesi okulumuz öğretmeni Berrin CONBALAR ve HAZ/A sınıfı öğrencileri tarafından yapıldı.

OKULUMUZDA YEŞİLAY HAFTASI KUTLANDI

Yeşilay Haftası etkinlikleri kapsamında Yeşilay Başkan Yardımcısı Sn.Vedat AÇAR tarafından sunum yapıldı.

**2017-2018 EĞİTİM ÖĞRETİM YILINDA
OKULUMUZDA OKUL KIYAFETİ
UYGULANACAK !**

Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir.

Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek, dahilî ve haricî bedhahların olacaktır. Bir gün, İstiklâl ve Cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok nâmüsait bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve Cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler.

Millet, fakr ü zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi, vazifen; Türk İstiklâl ve Cumhuriyetini kurtarmaktır! Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!

Mustafa Kemal Atatürk
20 Ekim 1927